

Alles om Runnie

M.A.M. Renes - Boldingh

Mies Bloch

ALLES OM RUNNIE

ALLES OM RUNNIE

DOOR

M. A. M. RENES-BOLDINGH

Met illustraties van Mies Bloch

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK 1

„En nu Runnie,” zegt vader.

Hij probeert 't prettig te zeggen, net alsof er iets heel leuks gebeuren gaat, speeltuin of zo iets. 't Lukt hem echter niet. Vader zucht erbij en zijn stem klinkt dof.

„Ja, nu Runnie,” zegt ook moeder.

Moeder zucht ook al; ze zucht zó diep en zó moe, alsof ze ergens een nare pijn heeft. Dat heeft ze ook. Haar hart doet zeer, heel diep binnenin. Om heel veel dingen, die gebeurd zijn en nog gebeuren móeten; vandaag en morgen en overmorgen . . . en aldoor. Om weggaan en afscheid nemen, om nooit-weer-terugzien. Ook om Runnie, 't hondje, zucht moeder. Runnie moet met oom Arie mee, vèr weg, helemaal naar Zaandam. Van Rotterdam naar Zaandam, dat is een heel eind! En hoe 't daar met hem gaan zal, nou, dat kun je wel denken.

Oom Arie is echt een aardige oom; als hij op bezoek komt, brengt hij altijd wat mee. Appels of peren uit zijn eigen tuin; soms eitjes van zijn eigen kippen; en altijd een zak met snoepgoed uit zijn eigen winkel. Ja, voor de kinderen van zijn broer is oom Arie echt aardig! Maar . . . weet je . . . oom houdt niet van dieren. Van honden houdt hij helemaal niet. Hij noemt Runnie een mormel, een oud canaille en een misbaksel. Enkel nare dingen zegt hij van Run, waar je boos om moet worden. Dan lacht oom Arie en moeder zegt: „'t Is immers maar plagerij van oom, lach er ook om, jò!” Maar ondertussen! Oom Arie méént 't en dat is zo erg voor die arme Run.

Gisteravond zei hij: „Breng dat ongeluk toch naar de politie, die maakt er appelmoes van.”

Vader schoot in een luide lach; moeder zei: „Jakkas, Arie!” Maar de jongens werden woest! En Bert, die al tien jaar is, keek oom Arie aan, alsof hij hem wilde verscheuren. Toen hebben de anderen weer om Bert gelachen, omdat hij zó ontzettend boos kon kijken. Maar Bertje kon opeens wel huilen. Hij is de straat opgelopen en Run met hem mee. Gelukkig, die was tenminste uit de buurt van oom Arie vandaan.

Een hele poos zijn ze weggebleven. Totdat ze allebei moe waren van 't sjouwen en honger kregen. Toen moesten ze wel naar huis terug. Maar op die lange, vreemde wandeling langs de buitenrand van Rotterdam heeft Bert iets bedacht. In 't benedenportaal heeft hij Run op de arm genomen en 't zijn

hondje verteld. Verder zegt hij 't tegen niemand. Nièt tegen vader, nièt tegen moeder. En vast niet tegen oom Arie, die plaaggeest! „Appelmoes,” zegt hij! Net of Bert dat geloven zal! Als je tien jaar bent, dan ben je geen baby meer! „Doodmaken,” bedoelt oom Arie. De politie moet Run maar doodmaken. En dat zal nóóit en nooit en nooit gebeuren! Als Bert doet, wat hij bedacht heeft, dan gebeurt dat nare ook niet. Daarom mag Runnie er wèl van weten; Run zal 't geheim van zijn baasje niet oververtellen.

Bert heeft ervoor moeten vechten, om Runnie te krijgen, toen akelige straatjongens hem in 't water wilden gooien. Wat heeft Bert erop getrommeld met zijn stevige knuisten! Wat werden die beulen bang voor hem! In de verte, om de hoek van een nauwe steeg, zijn ze blijven staan. En schelden, schelden, meeneertje! Ze durfden, omdat ze in dat steegje thuishoorden. Maar Bert gaf er niet om. Hij had 't hondje; 't beestje rilde van angst. Eerst was 't ook voor Bert bang, zo dom was 't nog; 't wilde zich losrukken, er weer vandoor gaan. Gelukkig is toen de slager naar buiten gekomen met een stuk worst. „Voor 't hondje,” zei hij, „geef jij 't hem, dan is-ie niet meer bang voor je.” 't Hielp ècht, 't hondje likte zelfs zijn vingers af en wilde graag bij Bert blijven.

Thuis heeft hij alles verteld, en daarna hebben vader en moeder de nieuwe aanwinst bekeken. Mooi was 't hondje niet; beslist niet.

„Zijn lijf is te lang en zijn poten zijn te kort,” zei vader bedenkelijk. „Zijn oren zijn veel te fors en de staart lijkt wel nergens op; tjonge, jonge, hoe komt een hond zo, zou je zeggen.”

„Och,” zei moeder, terwijl ze 't hondje streelde, „hij is nog erg jong; als hij goed eten krijgt, knapt hij waarschijnlijk nog wel wat op. Misschien krijgt hij dan nog rechte pootjes en een mooie staart.”

„Nee,” zei vader, „dat verandert nooit meer; 't is een straat-hond, een armoedig beest. Maar afijn, de mensen zijn ook niet allemaal even mooi.”

„Hij heeft een lief snoetje,” begon moeder weer, „kijk eens

naar zijn ogen; hij kijkt ons aan, of hij ons al jaren kent. Kom eens bij de vrouw . . . kom dan, hondje . . . Och, kijk eens . . . hij komt direct! Zoet hondje, hoor, zoet hondje!"

„Mag ik hem houden?" vroeg Bert.

„Je hebt zijn leven gered, houd hem maar, hoor," zei vader.

„Ik vind 't fijn, een hondje in huis," zei moeder. „Als jullie 's morgens allemaal de deur uit bent, heb ik iemand, om tegen te praten. Zeg, hoe zou hij heten? Vertel eens, hondje, hoe heet jij?"

Er kwam geen antwoord en toen zei vader: „Noem hem maar Runnie; bij ons, vroeger thuis, hadden we ook een hondje, dat Runnie heette."

Zo is 't beestje aan zijn naam gekomen en Runnie werd zo'n aardig, begrijpelijk hondje, dat iedereen dol op hem was. Zijn poten zijn nooit lang en recht geworden. Zijn staart is altijd een raar zwiebeling gebleven. Zijn oren staan nooit allebei tegelijk overeind; als 't ene oor staat, hangt 't andere slap naar beneden. Maar wat zou dat hinderen! Je kunt toch evengoed van een hond houden, ook al is hij niet erg mooi?

HOOFDSTUK 2

En toen . . . toen . . . is Runnie nog lelijker geworden, dan hij al was.

Eens . . . eens . . . is er iets heel ergs met hem gebeurd. Bijna was Run ervan doodgegaan, net als toen, bij de gracht. Op de lange wandeling heeft Bert er nog aan gedacht. 't Was zo:

Een zaterdagavond, kort voor sinterklaas. En koud! Kóud! De kleine zussen mochten bij de warme kachel gewassen en verschoond worden; onderwijl moesten de jongens in een andere hoek van de kamer wat knutselen of lezen.

Opeens kwam vader binnenvallen. „Heb je gauw een kop

koffie en een boterham? Er zijn drie zieken en ik moet tot twaalf uur invallen."

Vader is chauffeur bij een taxibedrijf, dus was er echt haast bij. De zussen kregen een badhanddoek omgeslagen en moeder holde naar de keuken, kwam weer terug met een pannetje hete melk, dat ze op de kachel zette, wilde toen kleine Corrie verder afdrogen omdat ze zo bibberde, stootte tegen de steel... 't pannetje kiepte om. Een vreselijk gejack van Runnie volgde. Want Run kreeg de hele lading kokende melk over zich heen. Dat was wat! Runnie janken! Moeder en de zussen huilen! Vader, ernstig: „Joop, naar de veearts! Nou, ik moet weg, sterkte, hoor! Ik neem wel koffie in een cafetaria."

Joop, de oudste, stooft nog vóór vader de trappen af, naar de veearts, die in de buurt woonde. En ja, de veearts wist raad. Hij nam Runnie mee naar zijn huis, met mand en al. Zes weken heeft Run bij hem gelogeed, helemaal voor niets. Toen was hij beter. Alleen wil er op de plek, waar de meeste melk hem geraakt heeft, geen haar meer groeien.

„Daar kan ik niets aan doen," zei hij, „daarvoor moet je met hem naar de kapper gaan."

Dat was natuurlijk een grap, en de plek is rood en rimpelig gebleven. Precies boven op Runnie's rug. „Bah!" zeggen vreemde mensen, „bah, die hond heeft een huidziekte. Bah, wat vies!"

't Staat ook echt raar, maar gelukkig weet Run er zelf niets van. Hij begrijpt helemaal niet, waarom sommige mensen zo onvriendelijk tegen hem doen! In 't huis van Bertje echter houden de mensen nog meer van hem, dan tevoren. Aan Runnie moet je niet komen, hoor! Dan zul je wat beleven!

En nú . . .

Nu zegt vader, dat Runnie weg moet!

Moeder zegt ook, dat 't hondje weg moet!

Oom Arie praat onzin over de politie en appelmoes!

Geloof jij, dat hij Run meeneemt naar Zaandam? Geloof jij, dat hij aardig voor Run zal zijn? Ik geloof er geen zier van! En Bert ook niet! Bert is heus geen baby meer! Hij weet best, dat

Runnie in groot gevaar is! En daarom . . . daarom heeft hij onderweg dat plan bedacht. Je moet ervoor dūrven, dat is zeker! Hij zal Runnie redden! Voor de tweede maal zal hij 't hondeleventje redden! Oom Arie mag hem niet hebben. Nee, nee, Runnie gaat heel ergens anders naar toe. Ergens, waar Bertje zelf óók graag is! Run gaat naar opa en oma. En Bert zal hem zelf brengen. 't Is wel heel ver weg! Buiten Apeldoorn woont opa in zijn boswachtershuisje. Maar Bert zal tòch zorgen, dat 't hondje bij hen komt.

Hoe zal Bert dat doen?

Ja, dat is nog een geheim; alleen Run weet ervan, omdat honden nooit iets oververtellen. Maar . . . hoe komt 't dan, dat Run weg moet? Als iedereen dol op je is . . . dan hoef je toch niet weg?

Kijk, meneer en mevrouw Bakker — dat zijn de ouders van Bert — gaan met al hun kinderen op reis. Over de grote zee gaan ze. En ze gaan voorgoed. Je weet wel, emigreren heet dat. Ze gaan emigreren naar Canada en hun boot heet de Waterman. Nu is 't de allerlaatste dag; straks gaat 't grote avontuur beginnen. 't Huis is al bijna leeg. Voor 't restje zorgt oom Arie. Ook voor Run.

„En nu Runnie,” zegt vader nog eens.

Allemaal kijken ze om zich heen.

Want . . . Runnie is er niet!

„Runnie! Runnie!” roepen ze om beurten.

Maar Runnie komt niet te voorschijn. Oom Arie kijkt op zijn horloge; hij trappelt van ongeduld.

„Opschieten, mensen! Direct komt de auto! Weet je zeker, dat je niets hebt laten liggen? Denk erom, je kunt niet even terugkomen om 't te halen, hoor!”

„Maar Runnie, oom Arie! Runnie is er niet!”

„Nou, wat zou dat? Dat mormel gaat immers toch niet mee! Met hem kom ik straks wel klaar!”

„Ik zal de kamers nog even doorlopen,” zegt vader.

Maar oom Arie zegt: „Dat kunnen de jongens beter doen. Allé, Kees en Joop en Bert, 't huis door!”

Weg hollen de jongens. Kees voorop, dan Joop, dan Bert. Bert wil de laatste zijn. De zolder wordt geïnspecteerd, waar ze zoveel jaren geslapen hebben. De kasten worden opengerukt; Kees wil Joop in zo'n kast stoppen, maar Joop rukt zich los en holderdeboldert naar beneden. Leuk, dat je dat doen mag, zo'n laatste dag.

„Niks gevonden,” rapporteert hij.

„Ook geen Runnie?”

„Natuurlijk niet,” zegt Kees. „Dan was-ie hier toch?”

„Och, mensen, die hond heeft al lang geroken, dat er iets loos is; die is een eindje gaan wandelen. Wedden, dat-ie straks op de stoep zit, als ik terugkom? Jullie hebt 't beest zenuwachtig ge...”

Toet-toet-toet!

„Nou, wat zei ik? Daar heb je de taxi al!”

Nu is er grote haast bij. Voor 't allerlaatst kijken vader en moeder de kamer rond. Nu is hij kaal en ongezellig. Maar hij is wel erg gezellig geweest. Ze zijn echt gelukkig geweest in dit bovenhuisje, met hun zes kinderen! Afscheid nemen valt niet mee.

„Opschieten!” roept oom Arie weer.

„Waar zijn de jongens?” vraagt vader.

„Al lang beneden; wat dacht je, die hebben zin in de reis! Nou, ik ga alvast!”

Langzaam volgen vader en moeder met de meisjes. Die vinden 't ook helemaal niet leuk meer!

Benee probeert oom Arie ze aan 't lachen te krijgen. „Aanstampen, jongens! Allemaal erin! Wie niet op de bank kan, gaat maar op de grond. En anders er achteraan hollen!”

De chauffeur springt achter 't stuur. De burens wuiven en roepen „goeie reis!” Moeder ziet er niets van; ze zit met dichte ogen; ze is zo moe en zo verdrietig. Als ze de straat uit zijn, overziet vader zijn volkje. Hij telt en telt nog eens. En dan zegt hij iets, wat een vreselijke schrik teweegbrengt: „Ik zie Bertje niet; zit die op de grond?”

Bertje? Meteen weet iedereen: Bert is niet in de auto. Moeders ogen gaan wagenwijd open.

„Wat is er met Bert!” Ze schreeuwt het door de taxi heen. De kinderen zitten zwijgend, met bange ogen en open mond. Bij Corrie willen de waterlanders komen, oom Arie kijkt spin-nijdig en de chauffeur grinnikt.

„Geen zin gehad om te emigreren,” zegt hij, „komt meer voor, mensen! Laatst nog. Een meisje van achttien jaar. Omgeroepen door de radio. Nergens te vinden. Eerst na drie maanden had de politie haar te pakken. Ze was in Amsterdam in een betrek-king; moest de ene leugen aan de andere knopen en liep zo vast als een huis. Was blij, dat ze met de nodige standjes op een boot mocht. Toen wóu ze wel!”

„Maar wij moeten terug om Bert te zoeken,” zegt vader be-drukt. „Keer maar gauw om; als ik hem te pakken krijg, krijgt-ie klappen, dat-ie een week lang niet zitten kan.” Vaders ogen staan verschrikkelijk boos, terwijl hij die vreselijke woor-den zegt en de kleine meisjes brullen: „Née! Née! Niet slaan, vader!”

Nu barst moeder echt in tranen uit, maar ondertussen rijdt de taxi stevig door. Van omkeren geen sprake.

„Om hoe laat vertrekt de boot?” vraagt oom Arie.

„Vier uur,” zegt vader toonloos. „De Rotterdammers moeten van twee tot drie inschepen.”

„Zo, en 't is nu al over halfdrie. Als je straks niet op de ka wilt blijven staan om de Waterman na te kijken, dan moeten we nu doorwerken. Waar of niet, chauffeur?”

„Zeker, meneer, 't is de hoogste tijd.”

„Vader, hoe kan dat nou, zonder Bert,” klaagt moeder door haar huilen heen.

Vader haalt de schouders op. Hij weet 't niet. Zijn boosheid is gezakt, enkel zorg voelt hij nu, grote, bange zorg. En de taxi rijdt maar voort.

„Hoe oud is die knaap?” vraagt de chauffeur. „Tien? Bijna elf? Nou dan! Een Rotterdamse jongen van bijna elf raakt

maar zó niet zoek! Daar zijn ze hier veel te goochem voor, is 't niet, jongens?"

„Ja, hoor!” roepen de broers. Zij kunnen alweer lachen om 't avontuur.

In de auto wordt 't weer stil; alleen moeder blijft zachtjes schreien. 't Is ook zo onbegrijpelijk erg! Haar Bertje weg!

Eindelijk: de haventerreinen, de grote loods, die zoemt van de drukte; het hekje, waardoor de reizigers één voor één moeten passeren. De controleur telt ze. Eén jongen ontbreekt. Vervelend geval weer.

„We zullen hem laten omroepen,” zegt hij. „Maak U niet al te ongerust. Ze zijn altijd nog terecht gekomen. We sturen hem u achterna. Nu eerst doorlopen. Wie volgt! Wie volgt! Opschieten, mensen!”

De familie Bakker wordt eenvoudig verder geschoven. Over de omheining heen kunnen ze oom Arie nog net even de hand reiken. Dan is ook dat voorbij.

„Arie, zoek jij ook nog naar Bert?"

„Mensen, ik beloof 't.” Er komt nog een reusachtige plak chocola uit zijn zak en voor moeder een flesje odeur. Dan is 't gebeurd.

Alle mensen zijn nu aan boord. 't Wilhelmus wordt gespeeld, er is lachen en roepen en wuiven en schreien. De boot raakt los van de kade, de streep donker water wordt snel breder. Langzaam en statig zet de volgeladen Waterman koers naar de Nieuwe Waterweg. Kleinere schepen fluiten de reus gedag; hun bemanningen wuiven de reizigers toe.

't Is mooi weer, met heldere zonneschijn. Dat is wel fijn bij zo'n afscheid. Voor donker zal de Noordzee bereikt zijn.

Daarna begint de grote reis eerst goed. Verder ... verder ... verder! Maar ... zónder Bertje Bakker!

HOOFDSTUK 3

Zonder Bert Bakker!

Waar is die Bert? De vraag gaat door het hele schip. Iedereen piekert erover. Maar er komt geen antwoord. En de boot vaart verder . . . verder . . . verder . . . de nieuwe wereld tegemoet.

Waar is Bert?

Weet jij 't? Nee, hè? Jij weet 't ook niet.

Ben je nieuwsgierig, wat er met hem is gebeurd? Zullen we samen gaan zoeken?

Je moet weten, dat ik zelf ook erg nieuwsgierig ben, waar ons baasje ergens zit. Met zijn hond natuurlijk. Want die twee zijn samen, dat is logisch. Maar wáár, wáár zitten ze!

Kom mee, we gaan naar 't lege huis aan de Jan Gijzenstraat. Oom Arie is daar ook al geweest. Hij heeft gezocht en geroepen. En is toen nijdig weggelopen, in stilte scheldend op Bert en Runnie. Want die twee zijn samen.

Oom Arie is niet dom! Hij brengt de sleutel bij de huisbaas, springt dan zelf gauw op een tram, richting station.

Hier zijn wij bij 't huis. Deur op slot? Mag ons niet hinderen. Echte speurders komen altijd overal binnen.

Raar en somber zo'n leeg huis. Je kunt rustig schreeuwen. „Bert! Runnie!” 't Geeft niets, je krijgt geen antwoord.

Wou je nog naar de zolder? Geen Bert te zien hoor! En evenmin een Runnie!

Maar . . . dat zolderraam? Kan daar 't spoor soms heenleiden? Even proberen, of 't open kan. Trekken, ja, ja, trekken!

We krijgen 't open, wijd open!

O, kijk eens, als je eruit stapt, kom je op een platje en aan de overkant is net zo'n zolderraam. 't Zolderraam van de burenl! Beginnen jullie iets te begrijpen? Ik wel! Ik zal je een raadsel opgeven, en daarna doen we 't raampje weer zorgvuldig dicht. Oom Arie kòn eens terugkomen . . . hij kòn eens naar de zolder gaan . . . en hij heeft er niets mee nodig, wat ik weet. Denk maar aan Runnie en appelmoes enz.

Nu het raadsel. Dat is zo:

„Tweebeen stapte uit een raam,
met vierbeen op de arm.
Tweebeen sloop zo zacht hij kon
naar 't raam aan de overkant.
't Raampje daar ging open,
Tweebeen is erin gekropen.
Tweebeen zette vierbeen neer,
terug ging zesbeen nimmer meer.”

Niet zo erg moeilijk, hè?

Tweebeen is . . .

Vierbeen is . . .

Precies, zo is 't. Sst, nu zwijgen we erover. In dat andere zolderkamertje zit Jos zijn huiswerk te maken. Runnie staat bij hem te kwispelstaarten.

Bert zegt: „Ha, die Jos!”

Jos zegt: „Ha, die Bert!”

Bert gaat op een stoel zitten.

Run strekt zich aan zijn voeten uit.

Jos zegt: „Eventjes deze som in 't net schrijven.”

En dan is 's stil in 't kamertje.

Jos schrijft en rekent nog eens na. Hij is al bijna dertien; zijn ouders wonen op een boerderij, een eind buiten de stad. En Jos moet naar de Mulo. Daarom is hij bij zijn grootouders in huis en deze zolder is zijn studeervertrek. Jos is hier zo vrij als een vogel, want zijn opa en oma houden helemaal niet van trappenklimmen. Daardoor zijn Bert en Runnie hier volkomen veilig. Jos is te vertrouwen. Jos heeft beloofd hen verder te helpen.

Terwijl Jos aan 't schrijven is, voelt Bert dat hij moe is. Hij strekt zich uit op 't bed van Jos. Runnie springt naast hem. Samen dromen en doezelen ze een beetje. Jos legt zijn pen neer en kijkt naar de beide dromers. Jos is al zo wijs. Hij heeft een massa boeken gelezen. Hij weet wel iets van avonturen af. Ook heeft hij in zijn atlas gekeken, naar de weg, die Bertje zal moe-

ten volgen. Een heel eind, hoor! Bert moet proberen te liften. Hoewel, liften is gevaarlijk, als de politie je zoekt! De wekker wijst vier uur. Vertrektijd van de Waterman. Een keiharde fluit . . . daar gaat-ie!
„Hallo, Bert! Je moet weg, jò!”
„Nou al?” vraagt Bertje suf.
„Ja, jò! Als je nog langer wacht, weet de hele stad 't. Ze roe-

pen je om met de geluidswagen. Nou, en dan weet je 't wel. Je moet ze vóór wezen, jochie!"

Bert is al van 't bed. Runnie ook. Run kijkt omhoog naar zijn baasje. Eén oor hoog, één oor laag. En maar kwispelen!

„Hier heb ik consumptie voor je,” zegt Jos. „Neem die ouwe tas mee, moeder heeft voor mij wel een andere. Nou niet langs de hoofdweg. Een beetje buitenom. 't Beste is de weg, die ik altijd fiets. Daar kom je geen kip tegen. Heb je al bedacht, waar je slapen zult?"

„Slapen?" vraagt Bert. „Bij opa en oma vanzelf."

„Ja, jochie, maar daar kom je niet in ene keer," zegt Jos heel wijs. „Als je liften kon 't hele eind, dan was 't wat anders. Nee, je moet vannacht alvast ergens slapen."

Jos zwijgt, in diep nadenken verzonken. Hij wikt en weegt. Die Bert heeft hem met zijn vlucht al heel wat last bezorgd! Wacht eens, daar schiet hem iets te binnen!

„Als je dat binnenpad neemt," begint hij weer, „kom je zowat rakelings langs onze boerderij. De Morgenstond heet die, 't staat er met grote letters op. Je ziet 't al uit de verte."

„Kan ik daar slapen?" vraagt Bert haastig.

„Jos, toe, ga mee! Ik achter op je fiets, dan slapen we daar samen!"

„Niks, hoor," zegt Jos kalm, „ze zullen me thuis zien aankomen; ik heb toch school en huiswerk, jò! Nee, je gaat alleen. Ik geef je een briefje mee, voor moeder. Vader is vandaag naar de Utrechtse paardenmarkt; hij slaapt vanavond bij mijn oom, aan de Gansstraat. Dat is je geluk, jochie. Vader is streng, weet je, hij houdt niet van stiekeme dingen. Hij zou woest op je wezen. Moeder is goedig; ze vraagt niet zoveel; ze houdt ook van honden, net als jij. Nou schrijf ik 't briefje en dan jij er vandoor. Wacht eens, ik haal eerst een beker melk voor me zelf, maar jij drinkt hem op."

Grinnikend verdwijnt Jos langs twee nauwe trappen naar 't keukentje van zijn grootmoeder. Even later is hij weer boven met melk en een stapeltje brood. Hij lacht erbij.

„Opoe denkt, dat ik uitgehongerd ben,” zegt hij. „Eet er maar lekker van, zoveel je kunt.”

Bertje eet, geeft ook Runnie zijn deel, en onderwijl schrijft Jos het briefje. Ze zijn gelijk klaar.

„En nou meteen,” commandeert hij, „opoe zit achter de naaimachine, die hoort niets. En opa is een eindje lopen. Geen kou aan de lucht. Kom mee. Jij de tas en ik de Run.”

Ze sluipen de trappen af; ze spelen een vreemd spelletje en het sluipen hoort erbij. Voorzichtig als een dief doet Jos de voordeur open.

„Stuur me een ansicht,” zegt hij. En Bert zegt: „Oké.” „Adie,” zegt Jos. En Bert zegt: „Hou ze.”

Jos zet Runnie op de grond en Bertje neemt het touwtje over. Daarna stapt hij weg, alsof 't de gewoonste zaak van de wereld is. Run trippelt half naast, half achter zijn baas. Net als altijd. Jos kijkt 't stelletje na. Hij is tevreden. 't Lijkt precies, alsof Bert boodschappen moet doen voor zijn moeder. Zacht sluit hij de deur en sluipt weer naar zijn zolder. Opoe naait verwoed op haar machine. Een oud rammelding. Opoe merkt niets van het ongewone gesluip door haar huisje.

HOOFDSTUK 4

Straat in, straat uit stappen Bert en Run. Door brede en smalle straten, langs open vakken bouwterrein. Bert weet precies hoe hij het snelst buiten kan komen. Niemand let op 't jochie met zijn hond en zijn boodschappentas. Zoveel kinderen doen na schooltijd boodschappen voor hun moeder!

In 't begin, toen hij pas buiten 't veilige huis stond, was Bert wel even bang. Schuw keek hij uit, of er ook politie in de buurt was. Maar toen hij er een zag, die bij een zebra op wacht stond, was hij opeens niet bang meer. De agent hield een bromfietser aan en Bert liep gewoon langs hem heen.

Nu liggen de laatste, allernieuwste stadshuizen al een eind achter hem. 't Pad voert tussen weilanden en tuinderijen door. De witgekalkte ramen van de broeikassen glinsteren in de zon en de weiden zijn vol met zwart-witte figuurtjes. Dat kunnen wel de koeien van de Morgenstond zijn. 't Huis zelf ziet hij echter nog niet.

Anderhalf uur lopen, zei Jos. Nee, de Morgenstond kan 't nog niet zijn!

„We moeten nog verder, Run! Jij vindt 't hier ook wel fijn, hè hondje? Straks, in de Morgenstond, mogen we wel uitrusten. Ze hebben er ook vast wel wat lekkers voor jou. Oom Arie heeft jou lekker niet te pakken gekregen. Oom Arie is vast al in de trein. En de boot . . .”

Opeens zwijgt Bert. De boot, met vader en moeder . . . nee, daar moet hij niet te veel over praten.

„Kijk, Run,” gaat hij voort, „ginds is het huis van Jos. Daar mogen we uitrusten. Zijn jouw pootjes ook zo moe? De benen van de baas wèl. Zul je zoet zijn bij de vreemde mensen? En héél, héél kalm. Er zullen vast wel kippen rondlopen. Ze kunnen ook best konijnen hebben. Heb niet 't hart, dat je erachter gaat jagen, Run. Ja, je gaat weer aan de lijn, want helemaal vertrouwen doe ik je niet.”

Bert haalt het touw door Runnie's halsband en dapper stappen ze weer verder. Een zijpad . . . ja, hoor, 't is de Morgenstond. Met grote, gouden letters staat 't op de gevel te lezen: Morgenstond. Een jonge knecht is bij de hooimijt bezig.

„Ha! die leeuwentemmer!” roept hij vrolijk. „Kom jij je verhuren als jongste knecht? De boer is er niet, hoor, die komt morgenmiddag eerst terug.”

„Ik kom van Jos,” zegt Bert, „ik heb een briefje voor zijn moeder.”

„De vrouw zal wel in de keuken zijn,” zegt de grote jongen. „Ga maar eens kijken. Vergeet asjeblijft je leeuw niet, want dáár ben ik toch zo bang voor! Hu, wat een gevaarlijk beest!” Bert is al doorgestapt; hij vindt die knecht wel leuk, maar toch is hij een beetje bang voor hem.

Een grote vrouw met strak, blond haar, komt juist uit de achterdeur. Ze heeft een bonte bloemetjesjurk aan en een groen met zwart schortje voor. Verwonderd ziet ze naar Bert en zijn hondje.

„Wie hebben we daar?” vraagt ze. Gelukkig, haar stem klinkt erg vriendelijk.

„Ik kom van Jos, mevrouw,” zegt Bert beleefd. „Jos en ik zijn vrienden, weet u, we wonen naast elkaar. Ik heb een briefje van hem bij me.”

„Is er wat met Jos?” klinkt 't haastig. „Toch geen ongeluk gehad?”

„O nee, mevrouw; alstublieft, hier is 't briefje.”
Vlug vouwt de moeder het papiertje open. Ze leest:

Lieve moeder! Deze jongen heet Bert. Hij is een vriendje van me. Hij moet zijn hond naar zijn grootouders brengen, anders maakt zijn oom 't beest dood. De hond heet Runnie. Hij ziet er een beetje raar uit, maar hij is echt niet ziek, hoor. Hij is bijna verbrand door een ongeluk. 't Wordt al beter. Bert heeft niet veel geld. Hij moet lopen en later liften. Mag hij op de Morgenstond slapen vannacht? Stop hem maar in mijn bed. U helpt hem wel, hè moeder? Hij is echt een goed joch. Met mij is 't goed, met opa en oma ook. Groeten van Jos.

„Zo-zo,” zegt de moeder. Ze vouwt het papier weer dubbel en laat het in haar schortzak glijden. Ze is trots op die keurige brief van haar zoon. Dan kijkt ze Bert eens goed aan.

„Zo-zo, ben jij een vrindje van Jos? Kom er maar gauw in, je zult wel moe wezen. En is dat je hondje? Kom eens hier, Runnie, kom eens bij de vrouw!”

Kwispelstaartend stapt het hondje naar haar toe en laat zich bekijken.

„'t Stomme dier,” zegt de vrouw meelijdend, „dat zal zeer gedaan hebben. Je hebt groot gelijk, hoor, dat je hem in veiligheid brengt. Over een kwartier gaan we eten, wil je ook een bord pap?”

„Nou, alstublieft, mevrouw!”

„En voor hem heb ik een fijne kluif. Leg hem maar vast aan de keukendeur, dan kan hij er buiten van kluiven.”

Met de moeder, twee zusjes, twee knechts en een dienstmeisje schuift Bert aan de grote, ronde keukentafel. De moeder bidt hardop en dan begint voor Bert het feestmaal. Een diep bord havermout, waar de gele room bovenop ligt. Hij is altijd dol op havermout geweest. Daarna krijgt hij nog twee boterhammen met worst en dan kan hij niet meer. De anderen eten nog lustig door; vier, vijf sneden brood verdwijnen of het niets is.

„Kom, jochie,” zegt de oudste knecht lachend, „je moet beter eten! Twee sneetjes, wat is dat nou voor zo'n tippelaar!”

Maar Bert schudt van neen. Hij kan niet meer eten.

„Je bent moe, hè?” vraagt de boerin. „Zo meteen vroeg naar bed, daar knap je van op.”

Bert knikt, dat dit ook echt zijn enige wens is.

Om halfacht loopt de vrouw met Bert de trap op naar Jos' kamertje. Wat is 't hier veel mooier en glanzender dan in het stadshuis, waaraan Bert gewend is! Runnie kijkt ook al verbaasd in 't rond. Hij snuffelt de lucht van het vreemde huis in. Die is anders dan de lucht van thuis. Run vindt dat een beetje griezelig. „Dicht bij baasje blijven,” denkt hij, „baasje zal wel op me passen.”

„Hier is 't,” zegt de vrouw. „Kruip er maar gauw in. Over vijf minuten kom ik even kijken. Dat doe ik bij Jos ook altijd, als-ie thuis is. En je hondje? Moet Run maar bij je blijven vannacht? Zou hij geen ondeugende dingen doen, denk je?”

„O nee, mevrouw, dat doet Run thuis ook niet.”

„Nou, goed dan.”

Als de moeder van Jos weg is, bedenkt Bert eerst, dat hij niets bij zich heeft; geen pyjama, geen tandenborstel, geen kam. 't Kan hem niet veel schelen, hij is te moe. Hij wipt diep onder de dekens, als de boerin terugkomt. Ze merkt niet eens, dat hij geen pyjama aan heeft. Ze legt even haar hand op zijn hoofd, een grote zachte hand, die naar zeepsop ruikt. Precies als de handen van Bertjes moeder, wanneer ze de vaat heeft gedaan. Een ogenblik is 't net, of hij heel gewoon thuis is . . . of er geen moeilijke dingen gebeurd zijn . . . of hij niet bang hoeft te wezen voor de politie . . . en voor iedereen op de weg . . . Bijna zou je er om moeten huilen . . .

„Heeft je moeder je bidden geleerd?” vraagt de boerin zacht.

„Ja? Zul je dan je avondgebed niet vergeten? Als je soms vergeving moet vragen voor 't een of 't ander, doe dat dan, hoor. Aan mij hoef je 't niet te vertellen, vertel 't maar aan de Here. Goenacht, mijn jongen.”

„Nacht, mevrouw,” stamelt Bert.

Nog eens streelt de grote, zachte hand zijn hoofd. Dan gaat ze heen en trekt de deur achter zich dicht. Jammer, Bert had 't juist op zijn tong om alles aan haar te vertellen. Alles, wat hem de hele dag zo geplaagd heeft. Alles, ook van oom Arie en Runnie; ook van vader en moeder, die nu verdriet om hem hebben; die nu zó ver weg zijn, en nooit, nóóit terug kunnen komen! O, wat is 't moeilijk, om niet te gaan huilen! Maar Bert wil niet, nee, hij wil niet huilen.

Kijk eens, Runnie springt op zijn bed. Zou hij iets voelen van het verdriet van zijn baasje? Hij drukt zijn warme hondelijfje tegen Bert aan. Bert laat hem stilletjes liggen. Nu is hij tenminste niet meer zo èrg alleen!

„Alles aan de Here vertellen,” zei de moeder van Jos. Bert weet wel, dat dat màg; hij weet wel, dat God altijd naar ons luisteren wil. Dat God ook hëlpt, als je eerlijk bidt. En dat Hij vergeeft, wanneer je daar eerlijk om vraagt.

Onwillekeurig vouwt Bert zijn handen. Moet hij vergeving vragen voor deze reis? Doet hij er kwaad mee? Maar Runnie dan. Run moet in veiligheid gebracht worden bij opa en oma. De Here wil toch ook, dat je goed bent voor de dieren. „De rechtvaardige ontfermt zich over zijn vee.” Dat staat in de bijbel, meneer op school heeft 't laatst nog voorgelezen in de klas. Oom Arie wou Runnie beulen; oom Arie moet vergeving vragen, maar dat zal hij wel niet doen. Oom Arie lacht alleen maar om Run; zo vals, zo echt vals. Zelf vraagt Bert ook niet om vergeving; hij kan opeens niet meer denken, zó moe is zijn hoofd.

Bertje Bakker valt in een diepe slaap. Naast hem slaapt zijn hondje en droomt zijn hondedromen. Bert merkt er niets van, dat de oudste knecht buiten op de bank harmonika gaat spelen, tot besluit van de dag. Hij hoort niet, hoe een koe, vlak bij 't huis, hevig begint te loeien. Evenmin dringt het tot hem door, dat 't midden in de nacht een beetje onweert. Bert slaapt en slaapt en slaapt. Totdat de volgende morgen de eerste zonnestralen hem in 't gezicht kriebelen en Runnie voor de kamer-

deur zacht staat te janken. Ja, Run is een heel nette hond en hij wil er wel eens eventjes uit na zo'n lange nacht.

Bert springt zijn bed uit, naar de kamerdeur. 't Koude zeil aan zijn voeten maakt hem terdege wakker. Opeens weet hij alles weer. Hoe laat zou het zijn? Op de boerderij wordt al gewerkt, je hoort de geluiden van emmers en een kar. Daar is de moeder van Jos.

„Zo jongen,” zegt ze vriendelijk, „ben je wakker? Ga je nu meteen maar wassen en aankleden. De mannen zijn al lang weg naar 't hooiland en de meisjes zijn naar school. Ze blijven over, want 't dorp is een heel eind weg. Ik heb 't rijk alleen, in de keuken, want Marie is mee om 't hooi te keren. Kom maar gauw beneden. De pap is nog warm.”

Gauw beneden komen? Daar zorgt Bert wel voor. Nu hij 't woordje „pap” hoort, rammelt hij van de honger. Zou 't weer van die lekkere havermost zijn?

Jos' moeder komt bij hem zitten aan de grote keukentafel. „Eerst bidden, Bertje,” zegt ze. Daarna babbelt ze weer voort. „Ik heb er eigenlijk geen schik van, dat je zo alleen op pad gaat. Maar je bent niet bang, hè?”

„Nee, hoor,” zegt Bert dapper. „En misschien kan ik wel liften, dan ben ik er zó.”

„Toch maar wat oppassen, jochie. Er zijn een hele hoop rare lui op de wereld. Ook wel rare lui, die in deftige auto's rijden.”

„O, ik kijk wel uit!” roept Bert. „En Runnie is er ook nog, moet u denken!”

„Dat is zo. Ik zal je nog een stuk worst meegeven en een paar appels voor de dorst. Heden, is dat mijn eigen ouwe tas niet?” Bert krijgt opeens een kleur. Lijkt 't, dat hij een dief is? „Jos heeft hem mij geleend, mevrouw. U krijgt hem eerlijk weer terug, echt waar!”

„Ja, jongen, dat geloof ik wel. Je geeft hem maar aan Jos, als je weer thuiskomt. Jullie wonen immers naast elkaar?”

Bert knikt, dat is hij zo gewoon. Maar opeens weet hij, dat hij liegt. Wonen ze naast elkaar? Welneen immers! Bert woont daar niet meer aan de Jan Gijzenstraat. 't Huis is leeg, verlaten;

er komen andere mensen in. „Waar woon ik dan?” denkt Bert. „Ik woon nergens. O, wat akelig! Ik woon nergens!” „Ga nu maar,” babbelt de boerin. „’t Weer is best vanmorgen. Op de terugweg kom je maar weer aan, hoor!” „Graag, mevrouw,” zegt Bert beleefd. „Kom, Runnie, mee uit met de baas!”

Runnie knabbelt voor afscheid aan ’t bot van gisteravond. Er zit niet veel goeds meer aan. Nu hij zijn naam hoort, kwispelt hij druk met zijn staart en laat gedwee toe, dat Bert het touw weer door de halsband haalt.

„Geef mevrouw een pootje,” zegt Bert, „en zeg: dank u wel, mevrouw.”

’t Pootje wordt gegeven, maar ’t bedanken blijft uit. Runnie is een knap hondje, maar zo ver is hij echt nog niet.

De boerin kijkt de wonderlijke reizigers lange tijd na. Ze begrijpt ’t geval niet goed. Ze schudt haar hoofd. Hoe kunnen ouders zo’n jochie alleen op stap laten gaan, enkel om een hondje naar zijn grootouders te brengen! Wat zijn dat voor rare mensen, die ouders van Bert! Zijn alle stadsmensen zo onverschillig? Waarom kopen ze geen kaartje voor de trein? Jos heeft haar niet voorgelogen; dat heeft hij nog nooit gedaan. En toch is er iets geheimzinnigs aan dat jochie in zijn knappe zondagspak, dat als een bedelaar de weg naar zijn grootouders moet zoeken. Neen, ze begrijpt er niets van. Ze schudt wel drie keer heel ernstig haar hoofd. Dan zucht ze een keer heel diep en gaat aan haar werk.

HOOFDSTUK 5

’t Is alweer een dag vol zomerzon en vlug en vrolijk stapt Bert met zijn hondje voort. Eerst gaat ’t langs smalle, bochtige landwegen, met sloten aan beide kanten. Brede, goedige koeiekoppen kijken hem over de sloot nieuwsgierig aan. Als Run begint

te blaffen, beginnen de koeien te loeien. Mopperend en loeiend lopen ze aan hun kant van de sloot een eindje met de wandelaars mee. „Wat doe je hier! Je hoort hier niet!” loeien ze. 't Is griezelig, want eigenlijk hebben ze gelijk. Ook jaagt Run watervogels op, die thuis zijn in de sloten; een enkele keer zelfs een echte ooievaar. Laag vliegt hij over het hoofd van de verbaasde Bert. Run springt hoog op, probeert de langbeen bij zijn poten te grijpen, maar natuurlijk is 't mis. Run scheldt hem nog een beetje uit en doet dan, of er niets gebeurd is.

De zon geeft meer en meer warmte en daarom is 't prettig, dat de open landweg uitkomt op een smalle, oude straatweg, die lijnrecht door het land snijdt. De bomen erlangs zijn ook oud en hoog en geven heerlijke schaduw. 't Lijkt wel, dat hier geen mensen komen; zeker zijn ze allemaal aan 't werk op het land of bij de kassen in de verte. Toch raar, om hier zo heel alleen te lopen! Alleen met Run! Kijk eens, ginds in 't land zit een hengelaar. Over een dammetje kun je bij hem komen. De man is de eerste mens, die Bert deze morgen ziet en opeens krijgt hij zin, naar hem toe te gaan. „Kom, Runnie! Hierheen!”

De hengelaar kijkt eerst op, als Bert met zijn hondje al vlak bij hem zijn.

„Zo, vadertje! Kwam je eens kijken? Zeg, hoort dat wilde beest bij jou? Hij zal me toch niks doen?”

„Haha!” lacht Bert, terwijl hij in 't gras gaat zitten, „hij lust u niet eens! Waar vist u op? Heeft u al veel gevangen?”

„Ik hoop een paar palingen te vangen,” zegt de man, „maar 't lijkt er veel op, dat ze op reis zijn. Wacht, ik zal ze terug fluiten.”

Hij steekt twee vingers in de mond en fluit over 't stille, donkere slootwater.

„Helpt dat?” vraagt Bert verbaasd.

„Wat dacht je dan! Als dit niet helpt, helpt er niks meer. Maar die bosaap van jou moet zich stilhouden; voor wilde beesten zijn ze bang, dat begrijp je zeker wel!”

„Jawel,” zegt Bert aarzelend. Hij vindt, dat die vent vreemd doet. Zou hij . . . zou hij te vertrouwen zijn? Hij beduidt Run-

nie om rustig naast hem te gaan liggen. Na één minuut ligt Runs kop al op de voorpoten. Hij slaapt.

„Mot jij de hengel eens even vasthouden?” vraagt de man. „Dat doen zulke stadsjochies nogal graag. Je bent toch een stadsjochie, is 't niet?”

„Ja,” zegt Bert. En dan vlug: „Mag ik de hengel! Ja?”

„Maar je mot hem stilhouden,” zegt de man.

En onbeweeglijk zit Bert, zijn ogen strak op 't snoer gericht.

„Zo, nou kan ik me effetjes vertreje,” gaat de man voort. „Een mens zou er stijf van worden. 'k Heb nog koffie; mot je ook een slok?”

„Graag,” zegt Bert. Hij heeft dorst gekregen, dat voelt hij opeens.

Van een oude fiets, die verderop langs de sloot ligt neergegoid, haalt de hengelaar een blauw kruikje. Daarmede strijkt hij weer neer naast zijn kleine compagnon. Hij schroeft 't dek-seltje los en geeft 't kruikje aan Bert. „Jij eerst, met je zuivere jongeherenmondje.”

Lekker smaakt de koffie niet. Maar het helpt tegen de dorst en

Bert drinkt snel een paar slokken. Daarna drinkt de man heel op zijn gemak, veegt met zijn hand z'n mond af en schroeft 't kruikje weer dicht.

„Zo, en geef mij nou de hengel maar weer an.”

Bert doet 't en kijkt dan nieuwsgierig om zich heen. Wat is 't hier stil! En zo ver van de mensen! Kijk, langs de oude straatweg fietst een man. Een lange man in uniform. Soms kijkt hij links, soms kijkt hij rechts en de hengelaar in 't veld neemt hij heel in 't bijzonder op. Toch stapt hij niet af, maar fietst rustig verder.

„Politie,” zegt Bert met bonzend hartje.

„Een smeris,” verbetert de man. „Enfin, mij maakt-ie niks, ik heb mijn hengelacte. En jou vanzelf ook niet. Wat zou zo'n keurig jochie nou op z'n geweten hebben! Hoe heet je eigenlijk, kameraad?”

„Joop Dassen,” antwoordt Bert vlug. Hij verbaast zich zelf erover. 't Was net, of een ander hem die naam voorzei en hij hem na moest zeggen.

„En ben je zo alleen op pad?”

„Ja,” vertelt Bertje, „naar m'n opoe.”

Hij zegt opoe in plaats van oma. Ook dat werd hem voorgezegt, omdat 't beter bij Joop Dassen past.

„En je hondje?”

„Kas,” zegt Bert. „Maar als u hem roept, schrikt-ie wakker en begint ontzettend te blaffen. Dan zwemmen alle palingen weer weg.”

„Nee, dat moet niet, laat Kassie zijn bek maar dichthouden.” Nog een poosje zitten ze samen. Dan wordt 't Bert te onrustig. Hij kan die rondloerende agent niet vergeten.

„Nou, ik ga weer verder, anders kom ik zo laat.”

„Gelijk heb je, en vergeet je zenuwachtige hond niet.”

„Nee, hoor, kom, Kas! Mee met de baas!”

Verwonderd ziet Runnie hem aan. Kas? Kas? Wat moet dat betekenen! Maar de baas gaat weg, dus Run gaat ook weg. Hij staat al op zijn vier kromme pootjes en kwispelt met z'n vreemd model staart.

„Loop ze,” zegt de man.

„Vang ze,” zegt Bert, en hij begrijpt helemaal niet, waarom de man in lachen uitbarst.

„Jij bent me er een,” zegt hij. „Jij vindt je weg wel, Joop Dassen!”

„Jawel, meneer,” zegt Bert. En dan gaat hij heus weg, met Runnie achter zich aan.

Toch wel een aardige man, om hem koffie te geven! Zoveel had hij niet bij zich!

„Maar, wie ben ik nou?” vraagt Bert zich af. „Bert Bakker? Of . . . Joop Dassen? En wie is Run? Runnie? Of . . . Kas?”

Hij heeft zich een rare verwarring op de hals gehaald. Verwarring? Of . . . leugen?

Kijk, nu is hij weer op de smalle, oude straatweg. Opeens moet Bert weer denken aan de politieman op de fiets. Wat een lange was dat! Wat zal die hard kunnen lopen! Als hij iemand grijpen wil! Gelukkig fietste hij precies de andere kant op als Bert! Gelukkig! Want — Bert weet 't opeens heel duidelijk — hij heeft wèl wat op zijn geweten. Die hengelaar dacht van niet. Maar 't is wèl zo. Bert heeft kwaad gedaan, om Runnie te redden. En de politie is gevaarlijk voor hem. Vooral wanneer 't al omgeroepen is!

De wandeling is niet zo mooi meer, al is de dag nog even stralend als tevoren. Bert zet de pas erin. De onrust heeft hem te pakken. Hij moet zo gauw mogelijk bij opa en oma zien te komen, want daar is veiligheid. Maar hoe? Hoe komt hij zo gauw mogelijk bij opa en oma?

De bomen langs de weg houden op en de weg zelf loopt langzaam maar zeker omhoog. De weilanden met hun koeien en schapen en sloten blijven in de diepte. 't Lijkt, of er aan 't eind van deze weg een andere wereld beginnen gaat. Zie je wel, 't is een andere wereld. Aan 't eind van de weg staat Bert op een vierbaans autoweg, en die loopt tot in 't oneindige door. Héél in de verte, waar de wazige zomerlucht op de aarde rust, loopt nog de weg! Auto's suizen voorbij, zonder ophouden. Szzt! Szzt! doen ze. Reuzegevaarlijk, al die snelle auto's. Maar ge-

lukkig is er een breed pad naast de snelweg. „Dat is zeker 't trottoir,” denkt Bert. „Voor de voetgangers, zoals ik. Daar mogen de auto's niet komen.”

„Hier, Run, vlak naast de baas!”

Bert houdt 't touwtje strak en stapt prinsheerlijk voort langs de brede parkeerstraat. 't Is wel wat vreemd, dat hij niemand tegenkomt, maar lang denkt hij daarover niet na. Hij heeft geen oog van al de voorbijsnellende auto's af. Daar gaat een Volkswagen; daar een spiksplinternieuwe Ford; die daar, die moordslee, is een merk, dat hij niet kent. „Buitenlander,” denkt Bert. „Misschien zit er wel een koning in, of een koningin!” Niemand let op 't jochie, dat daar met zijn hondje over de parkeerstrook voortmarcheert. Maar kijk nou! Daarginds staat een bestelwagen geparkeerd op Berts trottoir! Een fijne, groene wagen, met knalgele krulletters. Die kun je al van verre zien. Bert spelt ze. „Davelaar's ontbijtkoek, de beste van alle,” leest hij.

„Maar die vent is dom,” denkt Bert. „Die moet zeker een bekeuring krijgen!”

De vent zit naast zijn wagen, op de grasrand, de benen hangen omlaag. Heel in de diepte is een sloot, met struiken erlangs, daarachter graast allerlei vee. En heel in de verte staan molens met draaiende wieken.

Nu zijn ze bij elkaar, de man en Bertje. 't Is nog een jonge chauffeur met een grote, blonde kuif en een vrolijk gezicht.

„Zeg, ventje, je mag hier niet lopen, weet je dat wel?”

„Als ik nou toch geen auto heb!” lacht Bert.

„Nou, jij bent me er een; maar echt waar, de parkeerstroken langs de grote autowegen zijn verboden voor voetgangers en ook voor fietsen en brommers. Wat doe je, als je een agent tegenkomt?”

„Een agent?” Dat is een schrik voor Bertje! Om van in de war te raken! Maar opeens is hij zijn schrik weer kwijt. „Een agent mag hier ook niet lopen! En ook niet fietsen! Lekker!” zegt hij opgelucht.

„Agenten, jochie, mogen alles, wat jij en ik niet mogen. In

donker zonder licht fietsen, en om verboden toegang geven ze niets! Een uur geleden kwam ik er een tegen; links van de weg en op de parkeerstrook. Een hele lange was 't. Mij doen ze niks, ik mag hier parkeren. Maar jou nemen ze mee, achter op de fiets. En dan naar 't bureau."

„Mij meenemen?" vraagt Bert benauwd. „En dan?"

„Nou, dan kijken ze, of je al eerder kwaad hebt gedaan. Met de politie in aanraking geweest, noemen ze dat. Als alles goed is, laten ze je weer los. En anders houden ze je vast, net zolang, tot je vader of je moeder je komt afhalen. Zo gaat dat, weet je?"

Bertje ziet er erg benauwd uit, daarom begint de chauffeur hem meteen te troosten.

„'t Zal met jou nog wel meelopen, denk ik. Je ziet er niet uit

als een dief of moordenaar. Waar moet je eigenlijk naar toe?"

„Naar mijn opa en opoe," zegt hij ernstig.

„Zo-zo, en hoe heet je dan wel?"

„Joop Dassen, en mijn hondje heet Kas, en ik moet nog een heel eind lopen."

„En je mag hier niet lopen. Hoe moet dat nou, hè? Vliegen kun je zeker ook niet."

„Nee," zegt Bert, „en een andere weg . . ."

„Is er voorlopig niet. Wat moet dat nou, hè? Als ik je eens liet meerijden, Joop, hoe zou je dat vinden? Waar wou je heen?"

„Fijn, meneer! Naar Apeldoorn, meneer!"

„Stap dan maar in. Ik kan je een heel eind meenemen. Vergeet je rashond niet. Dat is beslist een kostbaar bezit. Zit je goed? Mooi!"

Klap! slaat 't ene portier. En klap! slaat 't andere portier. Tegelijk rijdt hun op de weg een motorfiets voorbij, met een kanarie-gele zijspan. De chauffeur steekt zijn hand op om te groeten; de man op de motor doet hetzelfde.

„Bof jij eventjes," lacht de chauffeur, terwijl hij gas geeft.

„Dat was een wegenwacht; die had je vast en zeker opgepikt. Nu denkt hij, dat je bij mij hoort."

„Ja," zegt Bert, diep onder de indruk. Hij legt zijn hand vaster op Runnie's rug. Run ligt dwars over zijn knieën en denkt erover, weer een dutje te gaan doen.

Snel en gelijkmatig glijdt de koekwagen over de gladde autobaan. Struiken, bomen, soms ook boerderijen, glijden voorbij. Soms gaat de weg over een nieuwerwetse brug, die met zijn boog van grijs bazalt vast en strak tegen het hemelblauw staat. In de diepte glanst dan het water van een sloot of een kanaal. Szzt . . . Szzt . . . De snelle auto's razen langs hen heen. „Wegpiraten," scheldt de chauffeur. Bert begrijpt het woord niet helemaal, maar 't klinkt stoer en daarom herhaalt hij het vele malen achter elkaar. Wegpiraten, wegpiraten, weg . . . De woorden deinen mee op 't gezoem van de motor. 't Wordt warm in de niet al te grote cabine. Runnie slaapt al lang en

voor hij 't weet, is Bert ook in slaap gevallen. Hoofdschuddend ziet de chauffeur op hem neer. Een vreemd stel, dat jochie en zijn hondje. Maar 't jochie is een aardig knulletje. Daarom zal hij hem nog maar een flink eind meenemen.

HOOFDSTUK 6

„Joop! Joop! Hé! Joop Dassen! word eres wakker!”

De chauffeur heeft zijn koekwagen op de parkeerstrook gezet. Vóór hem ligt een grote rotonde, vanwaar verschillende wegen verder het land ingaan. Op verkeersborden kan men de namen lezen van de plaatsen, waarheen de wegen voeren. Hij moet zelf naar rechts, om Arnhem te bereiken. Als dat jochie in de buurt van Apeldoorn moet zijn, dan kan hij hem nu niet verder meenemen. Jammer voor 't ventje, maar ja, zo gaat 't meestal met lifters. Een eindje mee, en dan een andere wagen zoeken.

„Joop! Joop! Wakker worden!”

Slaapdrongen slaat Bert zijn ogen op. Hij hoorde wel roepen: „Joop, Joop Dassen,” maar hij was helemaal vergeten, dat hij zelf Joop Dassen heet.

„Zijn we er?” vraagt hij suf.

„Joop, luister eens als een flinke kerel. Ik moet hier rechts en jij moet links, als je naar Apeldoorn wilt. We moeten scheiden, jochie. Niet leuk, maar 't kan niet anders. Zeg, je zult wel honger hebben. Moet je een boterham? Ja? Ik ga er zelf ook een pikken. Kijk es, een dubbele. En wat zit ertussen? Daveelaar's beroemde koek! Vertel jij dat maar aan je opoe, dan krijgen we er beslist een klant bij. Is dat effe zaken doen?”

Die boterham smaakt Bert. Hij smaakt Runnie ook. De chauffeur kijkt zijn trommeltje eens na. Hij neemt er nog zo'n dubbele uit en laat die in een plastic zakje glijden. „Voor onderweg,” zegt hij, „want je bent er nog lang niet. Ik moet nou opschieten, anders wordt mijn moeder ongerust; dan is ze bang, dat er een ongeluk is gebeurd. Onthou dit van mij,

jochie, je moet je moeder in ere houden en haar zo weinig mogelijk verdriet doen. Heb jij je moeder nog? Ja? Dank dan iedere avond God daarvoor, want er is niemand op de hele wereld, die zoveel van je houdt, als je moeder. En nou m'n wagen uit met je rashond! Luister, Joop, nou ga je dáár staan, voorbij dat Shell-huisje. Goed uitkijken en de hand opsteken om te liften. Je zult er best een vinden, die je meeneemt."

„Kan . . . kan de politie me daar niet pakken?” vraagt Bert benauwd. „Mag ik daar wel staan met Kas?”

„Staan, dat mag. Kijk, er staan ook twee matrozen te liften. Er zal je daar niets gebeuren. Nou, ik moet verder. Geef me de vijf.”

Bert legt zijn warme hand in de hand van de jonge man. „En wel bedankt, meneer,” zegt hij. Hij kijkt de groene koekwagen na, tot die in de verte, om een bocht, verdwenen is.

Eenzaam is 't nu hier, op de grote, onbekende weg. Hij neemt Run op de arm en begeeft zich naar de matrozen. Nu liften. Jawel, maar alle auto's hebben zo'n haast. Akelig is dat. Hij steekt geregeld zijn hand omhoog, hij zwaait ermee, net als de matrozen. 't Helpt geen zier. Alle auto's stuiven voorbij en de chauffeurs achter 't stuur lijken wel blind.

Daar . . . daar mindert een auto vaart! De matrozen hollen erheen; Bert begint ook hard te lopen, maar de matrozen zijn er veel eerder. Een portier gaat open, ze wippen in de auto, 't portier slaat weer dicht. Weg zijn ze. En Bertje staat nog steeds te wachten. Nu helemaal alleen met zijn hond. Hij kijkt eens naar de zon; die is al aan 't dalen. Wat is dat erg! „Ik kom vanavond nooit meer bij opa en oma,” denkt hij. Hij had 't zo graag gewild! Hij had erop gerekend! En dat de weg zó lang zou zijn en zo gevaarlijk, hoe had hij dat kunnen denken. In Rotterdam dacht hij: „Ik breng lekker Run naar opa en oma! Lekker, oom Arie krijgt hem niet.” 't Leek zo gemakkelijk en Bert begon er zo maar aan.

„De dag is zo lang,” dacht hij vanochtend. „Zó lang. Vanavond ben ik bij opa en oma, fijn!” Maar ook dat valt tegen. En . . . hoe zal 't met hem gaan, als 't donker wordt?

Hij neemt Runnie op van de grond en drukt hem tegen zich aan. „O Run, o Run,” fluistert hij. En dan moet hij heel gauw zijn lippen stijf op elkaar drukken, anders zou hij gaan huilen. En dat moet je natuurlijk nooit doen, wanneer je als een man alleen op stap gaat, om je hondje te redden!

Maar wat komt dáár nu aan? Wagens op sleeptouw? Van dichtbij gezien is 't heel iets anders. Eén auto trekt twee wagens; geen auto's, maar echte woonwagens, kermiswagens. Er hangen gordijntjes voor de ruiten en tussen die gordijnen staan potjes met rode bloemen. Bert steekt zijn hand op en de hele sleep stopt.

„Liften, jochie? Kom er maar gauw in. Zo, daar gaan we dan weer. Is dat hondje van jou? Ja? Kan-ie ook kunstjes maken? En waar wou je naar toe, grote wereldreiziger?”

„Naar opa en opoe in Apeldoorn,” zegt Bert.

„Zozo, en hoe heet je?”

„Joop Dassen, meneer.”

„Zeg maar gerust Pier, want zo heet ik. Zwarte Pier noemen ze mij, maar dat zwarte kun je er wel aflaten. Zeker geen centen voor de trein, hè? Daar zie je anders niet naar uit. Mijn eigen jongens zitten niet zo in de kleren als jij. Afijn, ik vraag niet verder, ik bemoei me niet met andermans zaken. Straks, op de grindweg, zet ik je in de woonwagen. Ik raak je voor de nacht toch niet kwijt. Je zal in ons deftige hotel overnachten moeten, Joop. Altijd nog beter, dan onder de blote hemel, wat jij!”

„Ja, meneer! Ja, Pier!” stottert Joop. Al die woorden zo snel achter elkaar! Mijn hoofd is er suf van. Die zwarte Pier, dat is me er één, hoor! Zouden alle kermismensen zo zijn? Zó rap en zó . . . grappig?

Al pratend zijn ze van de hoofdweg afgeslagen en rijden nu op een brede grindweg. Hier brengt Pier zijn wagens tot stilstand.

„Ja, stap maar uit. Met je rashond asjeblijft.” Voortdurend gaan Piers ogen van links naar rechts, van voren naar achteren. Er is niemand te zien. „En kom nou maar gauw mee, voordat er weer pottekijkers komen. Kijk, hier wonen we, achter de

bloemetjes. In de achterste wagen slapen we. Ja, jochie, je bent in een reuzesjiek hotel terechtgekomen!”

Bert ziet, dat de man een rare, katoenen slobberbroek aan heeft. Hij loopt . . . net als op gymles. Of lijkt dat maar zo, omdat hij vuile afgetrapte gym schoenen aan heeft?

Nu staan ze bij de deur van de voorste wagen. Nieuwsgierige, lachende kindergezichten verdringen elkaar voor de kleine raampjes. En tussen hen in — 't is haast niet te geloven — is ook een bruin apesnoetje!

„Wat's dat? Wat krijgen we nou?” zegt Pier opeens.

In de verte, waar ze vandaan zijn gekomen, flitst een hoekige lichtstraal door een donkere wolk. Bert heeft 't ook gezien. 't Onweert daarginds. Gelukkig, dat hij hier mag blijven met Runnie.

„'t Is ver weg,” zegt Pier geruststellend. „'t Is niet gezegd, dat 't hierheen komt. Ga nou maar met me mee, zoveel te eerder rijden we weer.”

Met Run op de arm beklimt Bert het houten trapje. Zijn ene hand klauwt stevig in Run's rugvel. Als de hond zich losrukt en tussen de bende springt, dan zul je wat beleven! Run lijkt op 't eerste gezicht een heel kalm en net hondje. Maar pas op, als hij loskomt! Nu beeft en siddert hij van de narigheid, maar dat kan ineens omslaan, als er iets is, wat hem ergert.

O wee, daar komen ze al. Bert kijkt zijn ogen haast uit zijn hoofd. 't Is net een rare droom, waarvan je later denkt, dat 't nooit echt gebeuren kan. Een meisje, even groot als Bert, komt naar hem toedansen. Op de spitsen van haar tenen, hóe bestaat 't! Ze heeft niets anders aan dan een rood gymbroekje en ze slaat met een bliken rammelding boven haar hoofd. Zou dat muziek verbeelden moeten?

Achter haar komt een jochie. Dat hoepelt zich zelf over de vloer en springt pas op zijn voeten, als hij vlak bij Bert is gekomen.

Met open mond heeft Bert het kunststuk aangezien. Dat is zelfs op een uitvoering van de gym nóg nooit vertoond! Maar intussen kruipt hij hoe langer hoe verder achteruit, totdat hij

tegen de wand gedrukt staat. Dat geeft tenminste een gevoel van veiligheid. Van achteren kunnen ze hem zo niets doen! Runnie wringt en kronkelt in zijn arm. Zie je wel, Run heeft 't al te pakken! Hij wil los, hij wil erop af! Want daar komt ook nog nummer drie aan, een heel klein jochie, en dat loopt op zijn handen. Zijn korte, dikke beentjes zwaaien in de lucht. Alle drie hebben ze niets anders aan dan zo'n gymbroekje, rood, blauw en geel. Wat een raar stel; geen wonder, dat Runnie tegen ze begint te grommen. Zo iets heeft hij nog nooit gezien. En 't is nog niet klaar! O nee, nog lang niet! Ze maken een diepe potsierlijke buiging voor Bertje en zeggen: „Gegroet, uwe hoogheid, prins van Habeniks!” Bertje stampvoet van woede. Welja, nog voor de gek houden ook!

„Doe toch gewoon,” schreeuwt hij. „Als je gewoon doet, zie je er nòg gek genoeg uit! Je hebt zeker geen fatsoenlijke kleren om aan te trekken, hè? Maar daarom hoef je tegen mij niet zo te doen?”

Nu Bert boos wordt, komen er kreun- en kermgeluidjes uit Runnie's keel. Hij is bijna niet meer te houden, Bert moet hem heel hard in zijn vel knijpen. Hij knijpt er een diepe plooi in. Die is net een handvat, waaraan hij Runnie vasthoudt.

O, heden! Nòg is 't niet klaar! De aap is op de blote schouder van het meisje gesprongen en kijkt grijnzend in 't rond. Met een heel bijzonder tergende grijns kijkt hij het hondje aan. Hij kan honden niet uitstaan, zijn apezenuwen kunnen geen hond verdragen. Bertje weet dat wel van de dierentuin. En hondzenuwen verdragen geen apelucht. Runnie kan deze aap be-
slist niet uitstaan. Daar moet hij op af, om een robbertje te vechten. Hij zal dat bruine monster wel eens! Grijpen met zijn tanden zal hij hem! Heen en weer schudden! Schrik aanjagen met leeuwegegrom! O, Runnie weet heel goed, hoe je met apen moet omgaan. Dat heeft hij van zijn voorouders, de wilde steppehonden, geleerd.

Maar ook Bertje kan 't opeens niet langer verdragen; in hem zit ook iets van een wilde woestijnhond, die al dat vreemde gedoe kapot wil knauwen. In plaats van knauwen wordt 't schelden en 't is verbazend, hoe Bertje schreeuwen en schelden kan!

„Idioten!” roept hij, „doe niet zo gek! Als ik wil, flèr ik jullie allemaal tegen de grond! Pas maar op, of ik sla je mond dicht! En mijn hond kan ook wel wat! Zal ik eens „pak ze” zeggen? Zal ik hem eens loslaten? Hij scheurt jullie allemaal in stukken, die vieze aap erbij! Nou, zeg eens wat! Kom je haast op?”

Hier moet Bert even ademhalen en in dat ogenblik merkt hij, dat 't drietal hem met open mond staat aan te staren. Ze hadden 't als een grapje bedoeld! Weet die malle jongen dat niet? Opeens wil Bert ook niet veel woorden meer zeggen; hij herinnert zich het ene prachtige woord, dat hij vanmiddag geleerd heeft van de koek-chauffeur.

„Weet je, wat jullie zijn?” vraagt hij minachtend. „Jullie zijn wegpiraten. Hoor je? Wegpiraten zijn jullie! En anders niet!”

„Mira! Sjoerdje! Pierrot!” klinkt opeens een vrouwenstem.

Nu eerst merkt Bertje, dat er ook een moeder in de wagen is. Ze ligt op een lage rustbank; ze heeft een vuurrode jurk aan en glanzend geel haar. 't Lijkt een beetje vreemd, maar toch ziet ze er wel lief uit.

„Kom eens bij moeder, kinderen, en laat dat jongetje met rust. Hoe heet je, ventje?”

„Joop Dassen, mevrouw,” zegt Bert heel gewoon.

„Zo, Joop Dassen; ik vind je een aardig kereltje en flink ook. Ik wilde, dat je bij ons hóorde, er zou een prachtig nummer van je te maken zijn, samen met je hond. Zou je niet een paar dagen bij ons willen logeren? Je zult 't prettig bij ons vinden en de kinderen zijn lang niet zulke plaaggeesten, als ze soms lijken.”

't Drietal begint te dansen van plezier.

„Blijft hij bij ons moeder? Doe je 't Joop? Hè, doe 't maar! Dan kunnen we schik maken, jò!”

Bertje weet niet, wat hij hoort. Eén ogenblik denkt hij, dat 't wel leuk zou zijn om te blijven; een geweldig avontuur! Maar 't volgende ogenblik weet hij, dat 't niet kan.

„Ik moet naar mijn opa en oma,” zegt hij, „ik moet mijn hondje wegbrengen.”

„Wegbrengen? Dat verstandige hondje? Waarom moet dat?”
Waarom? Ja, waarom! Wat moet Bert nu zeggen?

„Omdat ze hem thuis niet langer kunnen houden,” zegt hij.

„Opa woont buiten, ziet u, daar heeft Run de ruimte.”

„Zo-zo. Nou Joop, bedenk je maar eens goed. Wij houden ook van dieren en we zouden hem een mooi kunstje leren. Je kunt geld met hem verdienen, Joop. Nu praten we er niet meer over; o, o, wat is 't toch warm! Mijn hoofdpijn begint ook weer; wees nu een poosje stil, allemaal.”

De moeder doet haar ogen dicht, alsof ze wil gaan slapen. De kinderen kijken weer uit 't raampje. Bert heeft zin, om op de grond te gaan liggen en ook even te slapen. Maar hij doet 't

niet! Hij is hier tussen wegpiraten; hij moet oppassen! De wagen schokt over de weg; 't wordt steeds warmer en benauwder in 't rijdende kamertje. Bert is erg nieuwsgierig, hoe dit af zal lopen, maar blijven bij deze mensen doet hij vast en zeker niet!

Na een poosje stopt de sleep weer. Zwarte Pier komt eens in zijn woonkamer kijken. „En?” vraagt hij.

De moeder slaat de ogen op. „Ik heb hem gevraagd, om een paar dagen bij ons te blijven. Na de kermis kunnen we hem dan bij zijn grootouders brengen. De hond is héél verstandig; als hij 't rode uniformpje aan heeft, ziet niemand die lelijke plek op zijn rug. We zouden Joop zolang Jodocus kunnen noemen; Jodocus is een prachtige naam. Hij heeft beloofd erover te denken.”

„Prachtig! Jij bedenkt toch altijd weer wat nieuws! Maar we moeten nu eerst een staanplaats opzoeken. We zijn dicht bij Bevervoorde; de lucht bevalt me niet, er komt onweer en 't is hier nogal open.”

„Laten we dan maar gauw voortmaken. In Bevervoorde kunnen we tegen de bosrand staan. En dan vind ik 't nog naar. 't Is te hopen, dat ik nog wat boodschappen kan doen, want morgen is 't zondag.”

„O, bij de boeren kun je altijd wel terecht. We gaan samen, Sara en stoppen de kinderen tevoren in bed.”

„Goed,” zegt de vrouw, „en ga nu maar gauw weer achter 't stuur zitten.

Pier verlaat de wagen, zet de vaart erin en spoedig is de staanplaats voor woonwagens nu bereikt. Behalve hen is er slechts één kermiswagen, een heel armoedig zaakje. Een broodmagere hit probeert nog iets van 't platgelopen gras te grazen; veel zal de stumper niet naar binnen krijgen. Zwijgend kijkt Bert er naar, en Mira fluistert in zijn oor: „Vannacht sturen ze hem in 't land van de boer; daar kan hij zijn buik vol eten.”

„Wegpiraten,” denkt Bert weer. Maar hij praat er niet meer over.

HOOFDSTUK 7

Kinderbedtijd! Sjoerdje, Pierrot en Bertje worden naar de achterste wagen gebracht. Mira slaapt vannacht bij haar ouders, want Bertje komt op Mira's bank te liggen.

„Wil je je hondje graag bij je houden?” vraagt Mira. „Dat mag wel van mijn moeder, hoor!”

„Ja,” zegt Bert en als in een vreemde droom, zo loopt hij met de kinderen mee. Die hoeven zich niet uit te kleden; ze hebben al heel weinig kleren aan. Maar Bert moet zijn mooie pak uittrekken; ook zijn overhemd-blouse, ook zijn kousen en schoenen.

Natuurlijk moet hij zich uitkleden, eer hij naar bed gaat. Thuis deed hij dat immers ook altijd! Maar nu aarzelt hij even; is hij niet dom, dat hij zich uitkleedt, terwijl hij hier niet thuishoort. Toch doet hij 't omdat de vrouw erop staat te wachten. Wanneer hij alles heeft afgestroopt, geeft ze hem een kort, katoenen broekje en een truitje. 't Lijkt wel een voetbaltrui, dwarse strepen, blauw met wit. Maar 't blauw is heel erg verschoten en onder de ene arm zit een rafelig gat.

„Je zult er veel beter in slapen,” zegt de vrouw. „Dit pak is te warm, en ook te mooi; ik zal 't opbergen. Ga nu maar gauw liggen en slaap lekker, jongen.”

„Welterusten, mevrouw,” zegt Bert netjes.

„Je moet tante Sara tegen me zeggen, jongetje. We doen net, of je bij ons hoort. En als er soms politie komt . . .”

Meteen zit Bert steil rechtop. „Politie?” vraagt hij verschrikt. „Ja zeker, politie; die mag hier ieder ogenblik binnenkomen om rond te neuzen. Maar ze vinden niets hoor. O nee, wij zijn eerlijke mensen.”

„O,” zegt Bert, nog steeds ongerust.

Kijk eens, 't licht aan de steeds donker wordende hemel. Van verre komt een machtige donderslag aangerommeld. Tante Sara schrikt ervan.

„We moeten vlug onze boodschappen doen; anders hebben we morgen niets te eten. Ga nu slapen, kinderen; 't onweer zal wel

niet erger worden. Wees niet bang, we komen gauw terug. De deur laat ik open, voor het geval dat . . .”

Weg is ze; ze sluit 't deurtje, maar draait niet de sleutel om. Bert let er bijna niet op. Hij is moe en verward. Hij zou graag willen slapen. Als alles maar niet zo vreemd was! Voor 't slapengaan moet je altijd je avondgebedje doen. Vanzelfsprekend doet hij dat nu ook, maar van bidden komt niet veel. Een lichtstraal, een donderslag, Bert krimpt in elkaar. Toch is 't onweer nog tamelijk ver weg. 't Kan best zijn, dat 't een heel andere kant optrekt.

„Moeder,” denkt Bert. „Moeder op de boot, vèr, vèr weg!” 't Is moeilijk, om niet te gaan huilen. Dan denkt hij: „Oma.” Is oma niet ook een moeder? Een oude moeder? Morgen wil hij naar oma toe. Morgen . . . morgen . . . Fijn, morgen naar oma-moeder!

Door 't raampje naast zijn slaapbank kan hij naar buiten kijken. Hij ziet groene akkers, een stukje hei, verderop een boerderij en heel in de verte een spits kerktoentje. Daar is dus 't dorp; aan één kant komt 't tegen 't bos aan en de kerktoren staat bijna in het bos. Warm is 't in de wagen! Dat komt door de bui, die steeds nog laag boven 't land hangt. Die bui maakt ook, dat 't vroeger donker is dan anders. Donker! Bert houdt zijn adem in. Hij bedenkt wat! In 't donker kun je makkelijk vluchten! Vluchten! Voorzichtig kijkt hij naar zijn slaapkameraden; die slapen rustig door. Hoe laat zou 't zijn? Bert heeft er geen idee van. Kijk, daar staat die andere wagen, die armoedige. Die mensen hebben ook de raampjes open. Hoor, ze hebben radio! Een leuk wijsje. Nu slaat de radioklok. Misschien wel tijd voor nieuwsberichten. Eén . . . twee . . . drie . . . tot acht telt Bert. Zouden vader en moeder nu ook luisteren op de boot? Maar . . . nee, nieuwsberichten zijn 't niet. Eerst komt er iets anders, en o! Bertje spert zijn ogen wijd open van schrik!

„Luisteraars, wij onderbreken even het programma voor een extra-politiebericht. De havenpolitie van Rotterdam verzoekt opsporing van de tien-jarige Bertus Bakker, voormalig adres

Jan Gijzenstraat 41, Rotterdam. Hij is gekleed in grijs plusfour-kostuum, zwart en wit geblokte kousen, nieuwe, bruine schoenen. Genoemde Bertus Bakker moest zich op de Waterman bevinden, emigrerende naar Canada, maar is sedert het vertrek van de boot spoorloos verdwenen. Inlichtingen worden ten spoedigste verzocht bij de havenpolitie in Rotterdam. Waarschijnlijk is hij in gezelschap van zijn hond, Runnie, ras onbekend."

Bevend staat Bert naast zijn slaapbank. Dit! O... dit! Nu móet hij weg! Nu móet hij vluchten zo gauw hij kan! Hij neemt de halfslapende Runnie op de arm en fluistert hem iets in 't oor. „Stil wezen, Runnie, we gaan er vandoor. We moeten naar opa en oma. Anders pakt de politie ons. En dan! O Run, denk aan de appelmoes van die nare oom Arie! Kom mee, Run!"

't Hondje ziet hem zo trouwhartig aan, dat Bert onmiddellijk de sprong waagt. Deurtje open, hij eruit, meteen 't bos in. Weg, helemaal weg zijn Bert en Run!

Tussen de dennestammen loopt hij voort; de grond is oneffen, er liggen dorre, afgewaaide takken. Soms ook rommel uit woonwagens, die de mensen daar hebben neergegooid. Niet leuk, om zo te moeten strompelen in 't donker.

Opeens blijft Bert staan en stampvoet. „Ze hebben mijn pak en mijn portemonnaie! Mijn overhemd en mijn das! Mijn schoenen! Mijn sokken! Dieven zijn 't, dieven! En o wee, als ik een politie tegenkom! Dan zijn ze er gloeiend bij!"

Politie? Och heden Bert moet zèlf bang voor de politie wezen! Als ze hèm zien — na dit radiobericht — dan is hij zèlf er gloeiend bij!

„Nou ja," denkt Bert, „dan maar niet! Opa en oma..." Langzamerhand is hij gaan denken, dat opa en oma goede tovenaars zijn, die alles in orde kunnen maken.

O wee, daar licht 't weer. Een felle straal slingert van wolk tot wolk en zet voor één enkel moment de wereld in vreemde gloed. Even. Daarna is 't pik- en pikdonker. Alsof je blind bent, zo donker is het. De donder volgt onmiddellijk, luider

dan Bert hem deze avond heeft gehoord. De bui is veel dichterbij gekomen. Dàt is erg! Vader zegt altijd: „Met onweer moet je liever niet buiten blijven; vraag altijd, of je ergens schuilen mag.” Schuilen! Maar wáár! Bert is 't bosje door; de dorpshuizen zijn vlakbij. Kan hij daar gaan schuilen? En . . . als die mensen naar de radio hebben geluisterd? Dan is hij er meteen bij. Een telefoontje naar de politie . . . en dan . . . Nee, nee, dat mag niet. Dat kan Bert niet wagen!

Weer licht het fel; weer staat de wereld in een griezelig, blauwachtig licht. Tegelijk doet een dreunende donderslag de wereld schudden: „Vlakbij,” weet Bert radeloos. O, en daar licht 't alweer! Met vlak daarop een knetterende slag. Zo knettert 't, als 't ergens ingeslagen is!

Toch ergens schuilen? Hij is nu immers Joop Dassen, 't kind uit de woonwagen, dat voor pias moet spelen! Hèm hoeft niemand te herkennen. Maar Run! Run zal hem verklappen! Nee, niet naar de mensen toe! Mensen zijn nog veel gevaarlijker dan 't ergste onweer. Voortstropelen, langs de bosrand, dat is 't enige wat Bertje kan doen. Wie weet . . . Misschien vindt hij toch nog een plekje, waar hij veilig schuilen kan!

HOOFDSTUK 8

Dominee Witte van Bevervoorde heeft ook de onweersbui zien aankomen; hij heeft 't licht in zijn studeerkamer aangeknipt en werkt rustig door aan zijn preek.

Mevrouw Witte kijkt uit 't achterraam naar de donkere lucht. „'t Kan nog wel even,” zegt ze tegen zichzelf. „Straks regent 't misschien pijpestelen; dan kan ik er niet meer door.” Ze neemt een hoge, wijde vaas en vult die met water. Daarmee steekt ze de weg over naar 't kerkje, dat tegen de rand van 't bos is gebouwd. 't Ligt daar prachtig en erg rustig, dat zegt

iedereen. Ze loopt achterom, langs de kosterwoning; ze wuift tegen de oude koster, die gebrekkig en ook een beetje ziek is, en wipt de kerk door de achterdeur binnen. Ze wil even nakijken, of alles wel in orde is voor de zondagmorgendienst. De bijbel open op de goeie bladzijde, een glas water op de preekstoel, en zo almeer. Ze weet 't precies. En dan haar vaas. Die zet ze op een tafeltje voor de preekstoel. Morgenochtend zal ze er een bos seringen in zetten. Dan kunnen de kerkgangers met de oren naar Gods goedheid luisteren. En met de ogen kunnen ze de bewijzen van Gods goedheid zien.

Vlug maakt mevrouw Witte alles in orde. Ze kijkt nog even naar het prachtige venster tegenover de preekstoel, dat de Goede Herder voorstelt met het pasgevonden schaapje over de schouder. Ze vindt 't zo mooi, zo mooi. Alleen om dit raam zou mevrouw Witte nooit verhuizen willen!

En dan . . . dan ziet ook zij het felle bliksemlicht, dat Bert zo verschrikt heeft. „O!” roept ze. 't Lijkt wel, of de hele kerk in vlammen staat. Daarna is 't opeens akelig donker en in die donkerte hoort ze de donderslag rollen. De kale, stenen muren geven de echo terug. 't Is, alsof 't geluid de kerk niet meer uit wil. „O!” roept mevrouw Witte weer. Ze haast zich naar de achterdeur, maar eer ze er is, komt het volgende licht, met een nog heviger slag. En wat is dat? 't Ruisen van regen, een plassende onweersregen. „Daar heb je de pijpestelen al,” denkt mevrouw Witte. „En . . . o! mijn ramen staan allemaal wijd open! Ik moet naar huis! Ik móet!”

Door het regengeplas holt ze naar de pastorie. Bij 't tuinhokje denkt ze: „Ik heb de kerkdeur niet gesloten, maar ik ga lekker niet terug. Hier komen geen inbrekers, hoor.”

Ze vliegt letterlijk de pastorie binnen en kan meteen doorgaan naar de badkamer om droge kleren aan te trekken.

En Bert? Die krijgt ook de felle onweersregen op zijn lijf; door 't versleten truitje slaat 't direct op zijn huid. Daar licht 't ook weer; eigenlijk licht en dondert het zonder ophouden.

„Ik moet schuilen!” denkt Bert radeloos. „Niet bij mensen! Nee! Dat is nog gevaarlijker dan onweer!”

En de kerk? Hij staat vlak bij de achterdeur, die bijna aan de dennebomen raakt.

En de kerk? Mensen zijn daar nu vast niet. Morgenochtend. Ja. Maar dan is hij al lang weer weg! Morgen komt hij bij opa en oma, zo zeker als iets.

De deur proberen . . . ja . . . hij is open. Wat een geluk! Bert

glipt naar binnen, Run op de arm; vlug doet hij de deur achter zich dicht. Hier is 't droog en veilig; droog en veilig. Bert moet 't een paar keer tegen zich zelf zeggen, eer hij 't goed en wel weet. Hij rilt in zijn doornatte kleren; 't water druipt hem uit 't haar langs zijn gezicht. Zijn voeten soppen in de oude, kapotte gympjes. Nu staat hij op de stenen vloer; met zijn blote voeten. Griezellig koud voelt dat.

Hij duwt voorzichtig een deur open; nu staat hij in de kerk.

Daar is een planken vloer. Hij kijkt om zich heen; hij herkent 't wel. Hij is vaak genoeg met vader, moeder en de broers naar de kerk geweest. Eigenlijk iedere zondag. Hier is de preekstoel, aan die kant zijn de banken voor de ouderlingen, aan de andere kant die voor de diakenen, die met de zakjes lopen. Verder zijn er stoelen met lichte, rieten zittingen voor de andere kerkgangers. En daar . . . daar in de hoogte . . . dat is een gebrandschilderd raam. Nu kan Bert naar niets anders meer kijken, dan naar dat ene raam, dat telkens helder verlicht wordt door een bliksemstraal. De Goede Herder, Jezus, met het gevonden schaap! Och, wat mooi! „Schuil maar gerust bij de Goede Herder.” Wie zegt dat daar? Er is niemand in de kerk dan Bert zelf.

„Schuil maar gerust bij de Goede Herder.” Zou . . . zou het een engel zijn, die dat zegt? Als een engel het zegt, dan mag 't natuurlijk.

„Ik ga een beetje liggen,” denkt Bert. „O jongens, wat ben ik moe! De Goede Herder vindt 't wel goed, dat ik in Zijn huis ga liggen. Op Zijn kussens? Ja, dat mag ook wel. 't Is toch maar voor even, want straks moet ik weer verder . . . naar opa en oma . . .”

Hij doet 't deurtje van de ouderlingenbank open; hij ziet oude, groene kussens op de zitplaatsen, die hij op de grond legt. Hij strekt zich uit, Runnie vlak naast zich. Bert slaat een arm om zijn hondje heen. Gelukkig kan hij nog net de Goede Herder zien.

„'t Mag wel, hè?” vraagt hij aan de Here Jezus. „'t Is maar voor éven, en ik ben zo moe, weet U.”

't Weerlicht opnieuw en 't is net of de Goede Herder tegen hem knikt. 't Ene dwalende schaap heeft Hij over de schouder. 't Andere dwalende schaap ligt in Zijn huis op een paar oude kussens. Wat voor verschil maakt dat? De Herder heeft alle dwalende schapen lief en wil ze redden van de ondergang.

Bert ligt doodstil en staart naar Hem. Vreemd, zo pas had hij 't zo vreselijk warm. Om te puffen. Nu rilt hij van de kou. Komt dat, doordat die kerk zo groot is? Waar slapen vader

en moeder en de andere kinderen nu? Zouden ze dekens hebben? Vast wel! Ze hebben een fijn bed met lakens en dekens. Ze hebben ook lekker gegeten, tot ze genoeg hadden. Hij heeft honger. En hij heeft geen deken.

Bert trekt Runnie vaster tegen zich aan. 't Rillen houdt er niet helemaal van op, maar 't helpt toch iets. Bert wordt slaperig van de hondenwarmte. „Even slapen hindert niet,” denkt hij suffig. „'t Regent nog veel te hard om er door te gaan. En de Goede Herder vindt het wel goed . . . dat schaap heeft ook zijn ogen dicht . . .”

Bertje sluit zijn ogen en Run doet hetzelfde. Om hen heen is de suizende stilte van de kerk, waarin zoveel lofzangen zijn gezongen en zoveel gebed is gebeden, al vier eeuwen lang.

Heel langzaam gaan Berts gedachten over in een droom. Hij droomt, dat de Goede Herder uit het venster stapt en naast hem staat. Hij zet het schaapje op zijn vier poten en bukt zich diep, om Bertje op te rapen. „Kom hier, mijn arme, zieke schaapje,” zegt Hij, „ik zal je ergens naar toe dragen, waar 't helemaal veilig is . . .

En dan droomt Bert niet meer. Hij slaapt zo diep, dat hij niets meer weet; ook niet, dat hij rilt in zijn slaap, terwijl zijn wangen gloeien.

HOOFDSTUK 9

't Wordt weer morgen, een stralende zondagmorgen. De zonnestralen zoeken alle achtergebleven regendroppels op en maken er schitterende diamanten van.

„Zo mooi is de wereld nog nooit geweest,” denkt mevrouw Witte, als ze haar gordijnen opentrekt. En tegen haar man roept ze: „Domineetje, domineetje, kom gauw kijken. 't Is nu alles net zo mooi als bij de schepping!”

„Mijn seringen,” babbelt ze verder. „Er is niet één geknakt door de regen. Wat een pracht, wat een pracht! Weet je wat?

Ik kleed me vliegensvlug aan en breng vóór 't ontbijt de allermooiste takken in de kerk. 't Allermooiste moet je altijd aan God geven, uit dankbaarheid voor alles, wat wij van Hem ontvangen."

Met een handvol heerlijk geurende siringen stapt ze even later het achterdeurtje van de kerk binnen. Meteen staan haar voeten in 't water, dat van Bert afgedropen is, maar dat kan mevrouw Witte niet weten. „'t Lekt," denkt ze, „daar moet morgen de koster maar eens naar kijken." Vlug stapt ze door naar de eigenlijke kerkdeur. Ze doet hem open . . .

„Wau! wau! wau!" klinkt 't haar tegemoet. Runnie heeft de sprong gewaagd over 't deurtje van de ouderlingenbank. Hij wil graag naar buiten voor . . . nu ja, iedere nette hond moet 's morgens ergens voor uitgelaten worden, en Run is een héél net hondje!

„Wau! wau!" roept hij en dat betekent: „Ik moet eruit!" Hij begrijpt niet, waarom die vreemde vrouw van hem schrikt! Hij is toch niet nijdig? Hij moet alleen maar erg nódig! Run begrijpt heel veel niet. Waarom wil zijn baasje niet wakker worden? Waarom is er niets te eten? Alles is anders dan anders; dat maakt Runnie zenuwachtig en verward. Daarom blaft hij schel: „Wau! wau! wau!" Daarom springt hij tegen haar op: „Wau! wau! wau!" Als nu die vreemde vrouw maar begrijpt, waar 't om gaat! Ze heeft bloemen bij zich! Bah! wat heb je aan bloemen, als je baasje zo raar doet! 't Lijkt wel voor-degek-houderij, die bloemen! Wacht, hij zal haar nog eens aanblaffen. En dan heel hoog tegen haar opspringen . . . ja, dat zal hij!

„Hoe kom jij hier?" vraagt de vrouw vriendelijk. „Wacht, ik zet eerst mijn bloemen in de vaas! daarna praten we verder."

„Zo, en wat wil je me nu vertellen? . . ." Zou de vrouw het vreemde hondje begrijpen?

Run springt tegen haar op en holt dan naar de ouderlingenbank. Daar blaft hij weer en springt tegen 't dichte deurtje op.

„Moet ik meegaan?" vraagt mevrouw Witte.

„Wau! wau!" roept Run.

En dan . . . ja, dan krijgt ze een grote schrik. Want op de kus-sens ligt een haveloos jongetje, dat haar met vreemd-wazige ogen aanziet. Net, alsof hij wèl kijkt, maar haar toch niet ziet. Rode blosjes gloeien op zijn wangen.

„Koorts,” denkt mevrouw Witte. „Och, stakker, waar kom jij vandaan!”

Ze knielt bij Bertje neer en streelt zijn voorhoofd. „Toe, kereltje, zeg eens wat; hoe kom je hier! Zeg 't maar gerust, we zijn niet boos op je.”

En Bertje zegt met schorre stem: „Appelmoes; ik wil niet, hoor; geen politie, ik wil geen appelmoes.”

„Groot gelijk,” zegt mevrouw Witte. „Ik hou ook niet van appelmoes en de politie kan me gestolen worden; die geeft altijd bekeuringen, hè?”

Nu zegt Bertje nog wat, en daarom moet mevrouw Witte bijna huilen.

„Hij vond 't goed,” zegt hij, terwijl hij op het geschilderde raam wijst. „Hij vond 't goed, en Hij heeft Zijn eigen schaap op de grond gezet en toen heeft Hij mij gedragen. En . . . en . . . nou weet ik niet meer. Nou wil ik weer slapen . . .”

„Nee, lieve jongen,” zegt mevrouw Witte. „Zo meteen gaat de kerk aan, dat kan niet. Je gaat met mij mee en daar mag je in een echt bed verder slapen.”

„Vindt Hij dat goed? De Goede Herder?”

„Hij zegt, dat 't móet. Omdat je in een bed veel lekkerder ligt.”

„Nou, goed dan,” zegt Bert. „En Run?”

„Is Run je hondje? Run gaat ook mee, nogal logisch, hè?”

„Ja, nogal logisch,” zegt Bert.

Hij staat op, maar zou weer neervallen, als mevrouw Witte hem niet steunde.

„Nu maar gauw,” zegt ze.

Een paar minuten later heeft ze Bert en Run de pastorie binnengeloodst. Ze zucht van voldoening; niemand heeft haar gezien met haar vreemde vondst.

„Waar kom jij vandaan?” vraagt de dominee. „Ik wou thee

zetten, maar ik weet niet, hoeveel je erin doet. Twee eetlepels vol?"

„Och, domoor! Twee schepjes natuurlijk! Nee, ik zal 't nu wel doen . . . Dit schaapje heb ik in de kerk gevonden. Straks vertel ik je er meer van. Ik stop hem nu eerst in een warm bad en dan met warme kruiken in bed. 't Is een verdwaald schaapje, meer weet ik er ook niet van. Vannacht heeft de Goede Herder op hem gepast, nu, overdag, doen wij 't. Ik ga natuurlijk niet naar de kerk en voor eten heb ik geen tijd. Je kunt 't alleen wel, hè?"

Mevrouw Witte doet met het gevonden schaap, wat ze van plan was. Ze is verpleegster geweest in een groot ziekenhuis, dus ze weet precies, hoe 't hoort. Een half uur later ligt Bertje onder de wol, gebaad en wel en gekleed in een grote pyjama van dominee. Daar konden wel twee Bertjes in, zo groot is hij. Hij krijgt nog een beker warme melk te drinken en laat zich dan met een zucht op zijn kussen vallen. Hij slaapt direct in en rustiger, dan zijn verpleegster had verwacht.

Als de kerkklok luidt, gaat dominee Witte alleen naar de kerk. Zijn vrouw neemt een boek en zet zich in de logeerkamer voor 't raam, om op 't zieke schaapje te passen. Soms staat ze geruisloos op en kijkt naar haar patiënt. Hij is heel rustig, maar die felle blos brandt nog op zijn wangen. Koorts, kou gevat, als 't maar geen longontsteking wordt. Vreemd, dat ze niet weet, waar de jongen thuishoort. Als 't nu eens héél, héél erg met hem werd! Wat moet ze dan doen! Nu en dan komen er een paar woorden uit zijn mond. Erg verward en zonder zin. „Appelmoes, oom Arie . . .” en dan: „Run, waar is Runnie nou! Nee, nee, geen politie! geen politiel!” Dan tast zijn hand langs de deken, totdat hij het warme hondelijfje voelt . . . Daarna slaapt hij gerustgesteld weer in. Totdat de onrust opnieuw de baas over hem wordt.

De kerk gaat uit; in de pastorie wordt koffie gedronken, ditmaal zonder bezoek, want de mensen denken, dat mevrouw van dominee ziek is. Daarna komt de middagmaaltijd en verder gaat alles zijn gewone gang. 't Vreemde van deze zondag

is alleen, dat er boven in de logeerkamer, een onbekende gast ligt.

„Niet leuk, dat we zijn naam niet weten,” zegt mevrouw Witte.

„Zo? Ik dacht, dat hij „Schaapje van de Goede Herder” heette; dat is de mooiste naam, die er bestaat.”

„Maar je kunt 't niet op een adres voor de post zetten.”

„Nee, dat niet. Maar misschien is 't kind morgen wel zo ver, dat hij redelijke taal kan praten.”

„Ik hoop 't van harte, maar nu is hij nog flink ziek.”

Met grote moeite laat ze het schapje wat pap eten. Met nog meer moeite slikt hij 's avonds een aspirine. Slapen is 't enige, wat hij wil en 't hondje houdt hem daarbij trouw gezelschap.

„Een akelig monstertje met die kale plek,” denkt mevrouw Witte telkens weer. „Maar trouwer kan geen echte rashond zijn.”

„Hoe heet je eigenlijk, mijn jongen?” vraagt ze Bert in een helder ogenblik.

Met vreemde ogen ziet Bert haar aan. „Toe, zeg 't maar. Ik heet mevrouw Witte. Hoe heet jij?”

„Bert,” klinkt 't zacht. „Of nee, Joop. Ik heet Joop, hoor! Joop Dassen. Waar is Run? Runnie! Pas op oom Arie . . . geen appelmoes, hoor, geen appelmoes!”

In de zitkamer zegt mevrouw: „Ik begrijp er niets van. 't Kind schijnt een vreselijke hekel te hebben aan appelmoes. En aan een oom, die Arie heet.”

„Ik zou de politie maar eens opbellen,” zegt dominee Witte, „hij is beslist weggelopen uit 't woonwagenkamp. Wie weet wat ze hem daar voor bedorven rommel te eten hebben gegeven. Beschimmelde appelmoes of zo. Of misschien heeft een zekere Arie hem geslagen, er gebeuren zoveel akelige dingen op de wereld. 't Enige is de politie; dan brengt die hem, waar hij hoort en oom Arie krijgt een flink standje.”

„Politie op zondagavond? Toe nou! En zo'n jochie met koorts stuur ik niet naar 't woonwagenkamp terug. 't Kind zou er longontsteking van krijgen. Nee, hoor, dat doe ik niet!”

„Nou, dan laten we 't maar zo en zien morgen verder,” zegt de dominee. Hij houdt van een rustige zondagavond na zijn twee preekbeurten.

Om elf uur draait hij nog even de radio aan. „Horen, of dat noodweer veel schade heeft aangericht.”

De schade valt gelukkig nogal mee. En dan komt, direct na de nieuwsberichten, weer het extra-politiebericht. „De havenpolitie van Rotterdam verzoekt opsporing van de tien-jarige Bertus Bakker, voormalig adres Jan Gijzenstraat 41, Rotterdam. Hij is gekleed in grijs plusfour-kostuum, zwart en wit geblokte kousen, nieuwe, bruine schoenen . . .” En dan verder, zoals 't deze dag reeds meerdere malen is omgeroepen.

„Nou?” vraagt de dominee. „Jouw schaapje, Bertus Bakker.” „Mijn schaapje? De naam klopt niet, hij heet Joop Dassen, beweert hij. En de kleren kloppen helemaal niet. Die zou ik 't liefst meteen in de voddenzak doen.”

„Laten we 't morgen uitzoeken en nu gaan slapen,” zegt de dominee.

„Ja,” zegt mevrouw strijdlustig, „maar al is hij Bert Bakker, dan komt hij nog bij mij de deur niet uit, zolang hij koorts heeft. Je mag een schaapje van de Goede Herder maar niet zó aan de politie overleveren! De Here Jezus let op ons, wat wij met 't kind doen, dat mogen we nooit vergeten.”

Nog even gaat ze bij haar schaapje kijken. Bert slaapt, zijn ademhaling gaat rustig, de koorts lijkt minder.

Gerustgesteld stapt de verpleegster in haar eigen bed en slaapt, tot de morgenvogels haar wakker fluiten.

HOOFDSTUK 10

Meteen is ze klaar wakker en denkt aan 't vreemde schaapje en het radiobericht. De kerkklok slaat zeven; tien tegen een, dat 't schaapje wakker is na de lange nacht.

„Ik ga naar hem toe, val met de deur in huis en kom achter de waarheid, zonder dat iemand zich ermee bemoeit,” denkt ze. Ze trekt haar bontgebloemde kamerjas aan en pantoffels en wipt de deur uit, 't portaal over, de logeerkamer binnen. „Nu flink zijn,” zegt ze tegen zich zelf.

„Zo, Bert,” begint ze vrolijk. „Jò, wat gezellig, dat ik je naam nu weet! Zeg, je ziet er bepaald fantastisch uit in dominees grote pyjama! Er konden met gemak twee Bertjes in, denk ik.”

„Hoe weet u . . .” begint Bert met akelig verschrikte ogen. Hij had al zitten overleggen, dat die grote pyjama eigenlijk een soort van gevangenis was. Zo zou hij immers nooit kunnen ontsnappen! En nu . . . nu komt dit van mevrouw erbij! Opnieuw neemt de angst hem te pakken.

„Hoe ik weet, dat jij Bertus Bakker heet? Je bent omgeroepen door de radio, na de nieuwsberichten van elf uur. Je bent er vandoor gegaan met je hondje. Vertel eens wat meer, Bert, ik ben er zo vreselijk nieuwsgierig naar. 't Is net, of ik een spannend boek lees.”

„Geeft u me dan niet over aan de politie? Echt niet? Ziet u, 't gaat om Runnie. De politie maakt hem dood, omdat hij zo lelijk is met die brandplek. Oom Arie zegt, dat ze appelmoes van hem maken, maar ze maken hem dood. En Runnie is van mij . . . ik hou zoveel van hem.”

„En toen ben je met hem weggelopen, om hem in veiligheid te brengen?”

„Ja, naar opa en oma. Die willen Run wel hebben.”

„En toen, Bert?”

„De weg was zo ver, veel verder dan ik dacht. En ik mocht liften met Zwarte Pier en toen kwam dat onweer . . .”

„En toen ben je in de kerk gaan schuilen, hè? En de Goede Herder heeft die hele nacht op je gepast. Later, toen 't dag was, zei Hij tegen mij, dat ik 't een poosje moest doen. Ik heb je meegenomen, ik was bang, dat je erg ziek zou worden, Bert. Maar ik geloof dat je bijna beter bent. Dat is ook een zegen van de Goede Herder, jongen. Maar waarom ben je niet direct bij ons gekomen? Een huis is toch beter, dan een lege kerk?”

„Ik wist toch niet, dat u zo aardig was? U kon ook wel de politie opbellen. Nou, dan waren we er gloeiend bij, Run en ik.”

„Heeft Zwarte Pier je goeie kleren gehouden?”

„Ja, mevrouw. Ook mijn portemonnaie met een rijksdaalder erin.”

„’t Is nogal mooi. En wat zijn nu je plannen, jongen? Zou je kunnen opstaan, denk je?”

„Ikke wel,” zegt Bert dapper. Hij probeert ’t, en ja, het gaat. Maar die pyjama, dat is een raar en lastig ding!

„Je broek en truitje zijn droog. Die moet je eerst maar aantrekken.”

„Mag ik dan naar opa en oma, mevrouw? Ik kan best weer lopen.”

„We hebben een auto, Bert en ik kan zelf rijden. Als ik je daarin eens naar opa en oma bracht!”

„O, fijn!” zegt Bertje.

„Heeft opa telefoon?”

„Opa is boswachter en daarom heeft hij telefoon.”

„Prachtig. Zeg, Bert, nu kleed jij je aan, terwijl ik opa opbel. Daarna gaan we met ons drieën ontbijten. Je hebt dominee nog helemaal niet gezien en die is nog wel je gastheer. Zeg, jongen, wat zullen je ouders ’t moeilijk hebben. ’t Afscheid was natuurlijk toch al verdrietig. En nu dit nog, dat hun Bertje weg was! Die arme mensen!”

Van die kant heeft Bert ’t nog niet bekeken. Hij krijgt er een kleur van en staart stil voor zich uit. Wat heeft hij veel mensen verdriet en moeite aangedaan!

„Maar ’t was om Runnie,” zegt hij. „Echt waar, mevrouw, ’t móest om Runnie!”

„Ja, daar heb je dapper voor gevochten. En de Goede Herder heeft op jou gepast, terwijl Hij wist, wat je uithaalde. De Goede Herder houdt erg veel van je, Bert, dat heb je zeker wel gemerkt, hè?”

„Ja, mevrouw,” klinkt ’t zacht.

„Daarom zal Hij je dit alles ook vergeven. En nu ga ik telefoneren en jij kleedt je aan.”

Even later heeft mevrouw Witte opa Bakker al aan de telefoon.

„Zo'n jochie, zo'n kind,” zegt opa verrast, „en dat alles om een hond, om Runnie. Nee, ik zal hem niet straffen. Ik vind 't eigenlijk veel te mooi.”

„Ik ook, meneer Bakker. En, 't is alles nog goedgekomen. Ik breng hem straks bij u, dan praten we verder, hè? Tot straks, meneer Bakker!”

Na een stevig ontbijt voelt Bertje zich weer helemaal fit. Vragend ziet hij dominee en mevrouw aan. Hij verlangt opeens heel erg naar opa en oma. En naar vader en moeder en de broers en zussen! Hij heeft best begrepen, dat hij naar hen toe mag gaan, met een volgende boot. Dominee vertelde daar iets van. Ook, dat er een telegram naar de Waterman gezonden kan worden.

„Ja,” zegt dominee Witte, „maar ik zou eerst wel eens even naar die woonwagenmensen willen fietsen. Misschien staan ze er nog. Die kleren hoeft Bert zich niet af te laten stelen. We willen nu eerst danken en dan ga ik meteen. Ik heb echt zin in een babbel met Zwarte Pier en tante Sara.”

„Een reuze-idee van je,” zegt mevrouw. „Vraag dan meteen eens naar de portemonnaie met een rijksdaalder erin. Die zat namelijk in Bertjes zak. Erg lekker zullen die lui zich vast wel niet voelen.”

„Nou, dat hebben ze verdiend,” meent dominee. „En nu willen we danken.”

't Babbeltje met Zwarte Pier duurt niet ééns erg lang. Meneer kan meteen de kleren krijgen. Ze zijn toch zeker geen dieven? Ze hadden ze voor Joop bewaard, echt waar! Kijk maar, meneer, de portemonnaie zit nog in de broekzak en de rijksdaalder in de portemonnaie. Ziet meneer wel?

Ja, dominee Witte ziet het. Hij neemt de kleren in ontvangst, maar geeft een gulden aan tante Sara. Voor de kinderen, om chocolaatjes te kopen. Nou, dat vinden Pier en Sara prachtig. Ook, dat de politie er niet in gemengd is, vinden ze fijn. Toch breken ze op, zodra de vreemde meneer weg is. Helemaal rustig

voelen ze zich nergens en nooit! Altijd moeten ze trekken en vreemde avonturen beleven!

Tóet-tóet-tóet!

Voor het oude boswachtershuis staat de auto stil. Bert wordt letterlijk opgevangen door zijn grootvader die hem meteen doorgeeft aan zijn grootmoeder.

„Jongen, jongen toch,” zegt oma, terwijl ze hem knuffelt. Ze kan 't niet helpen, dat er een paar tranen op Bertjes wangen vallen.

Binnen wordt koffie gedronken.

Binnen wordt ook gepraat.

„Een paar dagen kan Bert bij ons blijven,” zegt opa, „dat is voor ons een buitenkansje. Dan zal er onder de hand wel weer een boot naar Amerika vertrekken, met fatsoenlijke mensen, die hem mee willen nemen. Dat zoekt de politie wel uit.”

„Politie?” zegt Bertje, nog even verschrikt.

„Ja jongen, dat doet de politie. Maar voor de politie hoef jij niet bang meer te wezen. Dat komt wel goed, hoor. Geen mens, die je wat doen zal. En Run ook niet. Run blijft bij ons. Kom eens bij de ouwe baas, Runnie!”

Kijk, Run stapt meteen naar opa toe en kwispelt met zijn staart. Honden verstaan de mensentaal veel beter, dan je denkt! Vooral vriendelijke woorden verstaan ze goed.

„Dus u zorgt voor alles, meneer Bakker?” vraagt mevrouw Witte. „Fijn, dat u telefoon hebt. Dan stap ik nu maar op. De koffie was lekker, oma.”

„Kom nog maar eens aan,” zegt oma, „dan kunnen we verder praten.”

Dat wil mevrouw graag doen. Met hun vieren brengen ze haar naar de auto.

„Wat een beweging om zo'n hondje,” zegt ze nog. „Maar gelukkig is alles goed afgelopen.”

„Erg goed,” zegt opa. „En ons Bertje heeft er een hoop door geleerd. Dat is 't beste van alles.”

„Ja, als de Goede Herder zich er maar mee bemoeien mag. Dan komt alles goed.”

„Zo is 't precies, mevrouw.”

't Autoportier slaat dicht, mevrouw Witte rijdt weg. Drie handen en één hondepootje wuiven haar na.